

CONCERTS

DE L'AGRUPACIÓ CORAL

DE MUSICA ANTIGA

A PALMA DE MALLORCA

DIES 15 I 16 DE DESEMBRE DE 1931

Concell de Cent, 424, 1.^r, 1.^a

NOTES CRÍTQUES DE LA PREMSA MALLORQUINA

Notes critiques de la Premsa Mallorquina a l'actuació de
l'AGRUPACIÓ CORAL DE MUSICA ANTIGA, DE BAR-
CELONA, en la Sala Born - Dies 15 i 16 de desembre de 1931

PRIMER CONCERT

En la Sala Born tuvo lugar anoche el primero de los dos conciertos anunciados a cargo de la Agrupación Coral de Música Antigua, concierto que por su importancia y por la manifestación cultural que representa merecía verse más concurrido de lo que estuvo.

Dicha Agrupación, integrada por diez y seis ejecutantes, repartidos proporcionalmente en las cuerdas de tiples, contraltos, tenores y bajos, causó a los espectadores una excelente impresión y demostró que son todos ellos excelentes cantantes, que sacrifican al buen conjunto sus condiciones personales.

Bajo la experta dirección de D. Isidro Moles, interpretaron el bien combinado programa y en todas las composiciones pusieron de relieve un conjunto irreprochable, cosa difícilísima en esa clase de interpretaciones.

Cada parte del programa estaba destinada a una distinta modalidad de música, y cada una fué objeto de adecuada y acertada interpretación, premiadas con insistentes aplausos de la concurrencia.

En la primera parte se destacó la interpretación de *La Mariagneta* y de *En Pere Galleri*, teniendo que ser repetida esta última.

La interpretación del famoso motete *Jesu meine freude*, plagada de dificultades, fué un verdadero acierto, y fué especialmente celebrada la parte dedicada al Madrigal y la Canción, de la que tuvieron que ser repetidos algunos fragmentos.

El éxito artístico de la Agrupación fué entusiasta y merecido, pues se trata de una entidad de gran valor artístico y cultural.

(De *La Última Hora*, 16 desembre 1931).

Anoche dió su primer Concierto la Agrupación Coral de Música Antigua de Barcelona, dirigida por el conocido compositor catalán Isidro Moles, e integrada por elementos muy estimables.

Nos recuerda, la presentación de dicha Agrupación, la Capella Rusa, aplaudida en Palma, y los Coros Ukranios, que iniciaron un determinado tipo de música coral, en el que, no sólo hay que apreciar la calidad de las voces, sino la riqueza de matices y la solidaridad de los que la integran, sometidos a una gran disciplina.

La impresión que dicha Agrupación produjo, no pudo ser más favorable, abundando los aciertos en la labor de dichos artistas, en las versiones de *La Mariagneta*, *La Presó de Lleida*, *En Pere Galleri*, de Morera, Ribó y Llobet; en el Motete *Jesu freude*, de Bach, de difíciles ajustes, y en *Pavane*, *Prado verde* y otras composiciones que integraban la tercera parte. El Madrigal y la Canción, la más celebrada, repitiéndose algunas, ante los insistentes aplausos del auditorio, que acudió anoche a la Sala Born a rendir tributo de admiración a tan prestigiosa Agrupación Coral, que para corresponder a los aplausos interpretaron de plus *Vou, veri, vou*, del celebrado compositor mallorquín Binimelis.

(De *La Almudaina*, 16 desembre de 1931).

Anoche se celebró en la Sala Born el anunciado Concierto a cargo de la notable Agrupación Coral de Música Antigua.

Dicha Agrupación causó excelente efecto en el auditorio. Se trata de un conjunto perfectamente disciplinado y con buenas voces, especialmente en las cuerdas de sopranos y bajos en que hay artistas de gran valer, que al subordinarse a la batuta del maestro Moles, sienten al unísono el mismo deseo de dar a conocer música selecta, de gran valor artístico y musical que por falta de elementos que la interpreten queda desconocida por muchos aficionados. Su labor, por consiguiente, es altamente meritoria y de un alto nivel artístico.

Su presentación distinguida, excita la simpatía, y cuando manifiestan el valer de su arte y se va analizando su labor perfecta, y lo que habrá costado llegar a ella, surge la admiración.

Anoche, a medida que fueron avanzando en la interpretación del programa, aumentó el perfeccionamiento de su arte. En las dos primeras composiciones, sin duda por desconocimiento de la sala, no llegaron a la perfección que en el resto, y ya en *La Mariagneta* surgió el entusiasmo, tuvieron que repetirla y, desde entonces, conquistado el público, se sucedieron los aplausos y muchas de las obras tuvieron que repetirse.

A nuestro entender, la perfección más completa, bajo todos puntos de vista, la obtuvieron en la tercera parte, dedicada a el Madrigal y la Canción.

En la parte del Motete, dedicada toda ella a Bach, consiguieron grandes efectos y magnífica dicción, afinada y perfecta. La calidad de sus voces le da un carácter íntimo y de impresión selecta.

Al final interpretaron, con gran acierto, *Vou, veri, vou*, de Binimelis.

No acudió mucho público; seguramente en el concierto de hoy, que se da por la tarde, a las 6'30, será más numeroso; verdaderamente vale la pena oír esta Agrupación y su selecto repertorio.

(De *Correo de Mallorca*, 16 desembre 1931).

Anoche dió su primer Concierto esta notable Agrupación, y verdaderamente es su la bor de alto valor artístico, dando a la música sublime del gran J. S. Bach una interpretación justa y adecuada, venciendo todas las enormes dificultades que aquella encierra.

Fué deliciosa la interpretación dada a la vieja música de Madrigal y Canciones como a la popular catalana. El conjunto y cada uno de los intérpretes demostraron ser excelentes artistas y sobre todo aunando su esfuerzo, la gran batuta de Moles, dando vida y color a las interpretaciones. Es de esperar que hoy se vea el Born más concurrido, pues lo merece la audición.

(De *El Día*, 16 desembre de 1931).

PROGRAMA

PRIMER CONCIERTO

PRIMERA PARTE

LA CANCIÓN POPULAR CATALANA.

El corrote Aranés.	C. Carleswell.
El Bonicoll.	M. i. Sotolosa.
En Pere Japó.	Marian Barrios.
La Mariagneta.	Enric Morera.
La Presó de Lleida.	Comitat Riba.
En Pere Galleri.	Martí Llobet.

SEGUNDA PARTE

EL MOTETE.

"Jesu, Meiner Freude (Fragmento)".	J. S. Bach.
a) "Choral: Jesu tu me fides".	
b) "poco adagio: No relictis me".	
c) "Andante: Tuus albis laccunap".	
d) "allegro non tanto: Mal meo treure la terra: Andante: Alas que me se l'espera".	
e) "Choral: Allons de ad memento".	

TERCERA PARTE

EL MADRIGAL Y LA CANCIÓN.

Madrigal: "Alas meo".	Prado Verde.
Pavane.	Torres - Ariza.
Prado verde y florido.	(1812-1911)
En Pere Japó.	Francisco Carrasco.
Ma voluntat amb la meo d'espera.	C. 1812-1911
Adios non l'ha.	José Benet.
En Pere Japó.	(1812-1911)
	Torres - Ariza.
	(1812-1911)
	Francisco Carrasco.

ISIDRO MOLES.
 DIRECTOR DE LA AGRUPACIÓ CORAL DE MUSICA ANTIGA.

SEGON CONCERT

Se celebró ayer tarde el segundo y último concierto a cargo de la Agrupación Coral de Música Antigua que dirige D. Isidro Moles.

El éxito de la Agrupación fué tan entusiasta como en el día anterior, escuchándose grandes aplausos después de cada composición en honor de los intérpretes.

Fueron especialmente aplaudidas las composiciones que integraban la parte dedicada a la canción catalana, teniendo que ser repetidas *La Raimundeta*, de Nogués; *La nina encantada*, de Morera, y *Vou, veri, vou*, de Binimelis.

El público salió complacido del espectáculo, haciendo grandes elogios de la citada Agrupación, que es en realidad notable, bajo todos conceptos.

Han sido dos noches de verdadero arte en la Sala Born.

(De *La Última Hora*, 17 diciembre de 1931).

Ayer tarde, en el segundo y último Concierto de la Agrupación que dirige don Isidro Moles, interpretó en forma selecta el programa, salvo algunas modificaciones que la indisposición de una solista obligó a establecer.

Nuestra opinión de ayer se confirmó y el público premió con sus aplausos a bisar algunas como *La Raimundeta*, de Nogués; el *Vou, veri, vou*, de Binimelis, y *La nina encantada*, de Enric Morera, entre grandes aplausos de la concurrencia.

En la tercera parte del programa, dedicada, como antes de ayer, al Madrigal y la Canción, que es donde brilla a más altura la labor de la Agrupación, por la importancia que ya de por sí tiene la música en aquella época, en que se iniciaba por las grandes figuras de Jannequin, Lassus, Palestrina y Juan de la Encina, el sacerdote y poeta español cantor de tantos villancicos y autos, en forma polifónica lo que debía ser la música actual, sí que también por la interpretación que sabe darle el Maestro Moles, y los aplausos del público fué la prueba de que se apreciaba tan ajustada labor.

(De *El Día*, 17 diciembre 1931).

Ayer tarde, en matinée, celebró su segundo y último Concierto la Agrupación Coral de Música Antigua de Barcelona, que dió una prueba más de su capacidad, interpretando con gran fidelidad y brillante impresión de conjunto, las piezas que figuraban en el programa, que por ligera indisposición de una señorita, sufrió una pequeña variación en la última parte.

Del Concierto de ayer se destacó la dedicada a la canción catalana, bisando la Agrupación *La Raimundeta*, de Nogués; *La nina encantada*, de Morera — un éxito personal de la señorita María Cándida Roura — y *Vou, veri, vou*, de nuestro compositor Binimelis.

Merece unánime elogio la labor de esta Agrupación Artística, y en especial la de Isidro Moles, su Director, labor realizada cuidadosa y entusiástica.

El reconocido prestigio de esta Agrupación y la favorable acogida en su presentación, fueron — por lo visto — incentivo para animar ayer algo más que el día del debut la Sala Born.

(De *La Almudaina*, 17 diciembre de 1931).

Adherida a la Ll. de A. de M.

NOTES:

*El concert es començarà a l'hora
anunciada amb tota puntualitat.*

Les invitacions són vàlides única-
ment per als Srs. socis i per als
individus de la respectiva família
que *convisquin amb ells.*

Rigurosament prohibida l'entrada
i sortida del saló durant l'execu-
ció de les obres.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA
DE VILAFRANCA

CURS VI

45.e CONCERT

Agrupació Coral
de Música Antiga
Barcelona

Mestre-Director : ISIDRE MOLES

Dimarts, dia 28 d'Octubre de 1930

a les deu de la nit

Saló Casino Unió Comercial

PROGRAMA

I EL MOTET

O vos omnes

C. Morales (1512-53)

Jesús, tu ma joia (fragments)

J. S. Bach (1685-1750)

- a) Choral: «Jesús, tu ma joia» cor.
- b) Poco adagio: «No existeix res», cor.
- c) Andante: «Fuig, afrós fantasma», cor.
Fuga: Allegro non tanto: «Mai més veurem la terra».
Andante: «Mes qui no té l'esperit».
- d) Choral: «Lluny de mi tristeses» cor

II LA CANÇÓ POPULAR CATALANA

La presó de Lleida

Cumelles Ribó

La Raimundeta

Enric Nogués

L'enyor

Martí Llobet

En Pere Japó

Marian Bataller

La nina encantada

Enric Morera

Mare-Verge i Sant Josep

Isidre Moles

III EL MADRIGAL I LA CANÇÓ

Pavane

Thoinot-Arbeau (1519-1595)

Alla riva del tebro

Palestrina (1526-1594)

Cucú, Cucú

Juan de la Encina (1469-1534)

A ce matin

Orlande de Lassus (1532-1594)

Ma voluntat amb la rahó s'envolpa

Joan Brudieu (15...-1591)

Au joli jeu

Clément Jannequin (14...-1560?)

PREUS:

Llotja amb 6 entrades	25 ptes.
per als Srs. socis de l'As-	
sociació de Música	15 »
Butaques	4 »
Entrada general	2 »

NOTES:

Les invitacions deuran canviar-se en la taquilla del Casino Unió Comercial els dies 14 i 15.

El concert es començarà a l'hora anunciada amb tota puntualitat.

Les invitacions són vàlides únicament per als Srs. socis i per als individus de la respectiva família que *convisquin amb ells*.

Rigurosament prohibida l'entrada i sortida del saló durant l'execució de les obres.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DE VILAFRANCA

CURS V

44.e CONCERT

Orquestra de Càmera de Sabadell

Director : Mtre. Cassià Casademont

Dimarts, dia 17 de Juny de 1930

a les deu de la nit

Saló Casino Unió Comercial

PROGRAMA

I

Haendel
Mozart

Agrippina, obertura

Serenata

Allegro

Andante

Menuetto

Rondó

II

Corelli

Concerto grosso n.º 12

Preludio, Adagio

Allegro

Adagio

Sarabanda

Giga-

(Orquestra de corda i piano)

Falla

Dansa de "La vida breve"

(Orquestra de corda i piano)

Pianista: Joan Padró

III

J. S. Bach
Schumann
Mendelssohn
Beethoven
Usandizaga
Brahms

Gavota i Museta

Nocturn

Canzonetta

Adagio de la Sonata n.º 8

Cant popular basc

Dansa hongaresa n.º 5

Palau de la Música Catalana

Concert a Benefici
de
l'Escola "Ramona Guix"

organitzat per la

Comissió Permanent de Dames

de

l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

amb el concurs de

l'Agrupació Coral de Música Antiga

MESTRE - DIRECTOR
— ISIDRE MOLES —

CONCERTS SELECTES

ORGANITZACIÓ

E. SÈCULI I BASTIDA

GRÀFICA CATALANA - BANYS ROUS, 20

: : Dimarts 5 de maig, a les deu de la nit : :

P R O G R A M A

I PART

El Motet

O VOS OMNES C. MORALES (1512-53)
AVE VIRGO SANCTISSIMA . . GUERRERO (1527-1599)
O MAGNUM MISTERIUM . . . VICTÒRIA (1540-1613)
JESÚS, TU MA JOIA (fragment). J. S. BACH (1685-1750)

- a) Andante: «Fuig, afrós fantasma»
- b) Fuga: Allegro non tanto: «Mai més veurem la terra»
- c) Andante: «Mes qui no té l'esperit»
- d) Choral: «Lluny de mi tristesses»

II PART

La Cançó Popular Catalana

LA FILLA DEL MARXANT . . . JOAQUIM SALVAT
EN PERE JEPÓ MARIAN BATALLER
LA MARIAGNETA ENRIC MORERA
EN PERE GALLERÍ MARTÍ LLOBET
LA NINA ENCANTADA . . . ENRIC MORERA
MARE-VERGE I SANT JOSEP . ISIDRE MOLES

III PART

El Madrigal i la Cançó

TODOS VAN DE AMOR HERI-
DOS JACOBUS MILARTE (14...-15...)
ALLA RIVA DEL TEBRO . . . PALESTRINA (1526-1594)
ADIEU MON FRÈRE WAELRANT (1517-1595)
AU JOLI JEU
LA GUERRE (La bataille de Ma- } JASSEQUIN (14...-1560)
rignan)
a) Preparatius
b) La batalla

NOTA: Durant l'execució de les obres les portes romandran tancades

P R E U S

Llotges de pati i amfiteatre	Pessetes 30
Sillons de pati i amfiteatre	» 6
Circulars pati.	» 5
Graderies pati	» 4
Setis numerats primer rengle	» 3'50
Setis numerats segon a cinquè rengles.	» 3
Entrada a localitats i general	» 2

Venda de localitats a les Oficines de la Protectora, carrer dels Arcs, 1, pral., fins al dia 2 de maig; després d'aquesta data, a la Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 54; i a la guixeta del Palau de la Música Catalana, el dia del Concert

Concert Pro-Escola "RAMONA GUIX"

ORGANITZAT

per la Comissió Permanent de Dames

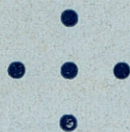
DE

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

A CÀRREC DE

L'Agrupació Coral de Música Antiga

. . . Dia 5 de maig a les 10 de la vetlla . . .

L'Agrupació Coral

de
Música Antiga

AGRUPACIÓ
CORAL DE
**MUSICA
ANTIGA**
BARCELONA

MESTRE - DIRECTOR
— ISIDRE MOLES —

CONCERTS SELECTES

ORGANITZACIÓ
E. SÈCULI I BASTIDA

P R O G R A M A

I PART

El Motet

O VOS OMNES C. MORALES (1512-53)
AVE VIRGO SANCTISSIMA . GUERRERO (1527-1599)
O MAGNUM MISTERIUM . . VICTÒRIA (1540-1613)
JESÚS, TU MA JOIA (fragment). J. S. BACH (1685-1750)

- a) Andante: «Fuig, afrós fantasma»
- b) Fuga: Allegro non tanto: «Mai més veurem la terra»
- c) Andante: «Mes qui no té l'esperit»
- d) Choral: «Lluny de mi tristeses»

II PART

La Cançó Popular Catalana

LA FILLA DEL MARXANT . . JOAQUIM SALVAT
EN PERE JEPÓ MARIAN BATALLER
LA MARIAGNETA ENRIC MORERA
EN PERE GALLERÍ MARTÍ LLOBET
LA NINA ENCANTADA . . . ENRIC MORERA
MARE-VERGE I SANT JOSEP . ISIDRE MOLES

III PART

El Madrigal i la Cançó

TODOS VAN DE AMOR HERI-
DOS JACOBUS MILARTE (14...-15...)
ALLA RIVA DEL TEBRO . . PALESTRINA (1526-1594)
ADIEU MON FRÈRE WAE LRANT (1517-1595)
AU JOLI JEU }
LA GUERRE (La bataille de Ma- } J ANNEQUIN (14...-1560)
rignan) }

- a) Preparatius
- b) La batalla

NOTA: Durant l'execució de les obres les portes romandran tancades

dir impecable, magistral interpretació, les bones referències que teniem d'aquest conjunt excellent de meritosos coristes bellament conduïts per l'experta batuta del Mestre Moles, que captivaren l'auditori...

(Del *Penedès Republicà*, Vilafranca del Penedès, 1 de novembre de 1930.)

Concerts Filharmònica de Barcelona.—...hem de dir que la interpretació recixida que els cantaires donaren a la composició de Roland de Lassus "Ce matin" i a la de Jannequin "Au joli jeu", justifica que tinguem confiança en ells i que aplaudim amb simpatia franca l'esforç que realitzen.

La Filharmònica ha procedit molt encertadament en invitar l'Agrupació Coral de Música Antiga...

B. S.... a *La Publicitat*, 25 febrer 1931.)

Filarmónica de Barcelona.—...La Agrupación Coral de Música Antiga dió una feliz interpretación de madrigales de Thoinot-Arbeau, Palestrina, Roland de Lassus, Juan Brudieu y Jannequin, que cantó con el más perfecto ajuste y en transparente definición de estilos.

El Maestro Moles y sus dirigidos alcanzaron aplausos en gran cantidad.

(De *El Diluvio*... 25 febrer 1931.)

...Nao exagero capitular de acontecimento artistico na audição de canto coral de a "Agrupación Coral de Música Antiga", pequeno grupo orfeonico—oito vozes masculinas e oito vozes femininas—do maestro Isidro Moles entem deo no Salao Tivoli.

Quando o grupo orfeónico do Maestro Isidro Moles aparece no palco tao pequeno e tao moço, con un elegante friso de gentis senhoras—receamos que nao vencesse as dificultades da execucao Fazia—se mistre uma grande preciação tecnica, un perfecto ajuste coral e una grande segurança de execucao.

Esse recelo desapareceu logo que se fez ouvir o coro grave, solene impregnado de espiritu liturgico do *O vos omnes*, de Morales.

A resurreiçao dos mestres do seculo XVI foi de una admiravel execucao. Os trechos populares catalaos encatarem pela frescura, pela inspiraçaõ lirica e pela leveza do canto...

La Voz de Portugal, Lisboa, 28 febrer 1931:

...nove concerto que vai ser outro acontecimento artistico, outra tarde de extraordinario entusiasmo, de calorosos aplausos e completa enchente como entem por ocasião da sua estreia. Na realidade e o mais notavel agrupamento coral que nos tem visitado per la fusão extraordinaria, belo timbre e extraordinaria cultura e temperamento musical a que todos...

(*La Voz de Portugal*... 30 febrer 1931.)

...Saimos, entem, da concerto do Tivoli, com a mais agradável e duradora impressao de arte que e possível sentir-se. Una deliciosa audição orfeónica com a "Coral Catalao da Musica Antiga" foi o

motivo da nosa profunda emoção artistica, ao verificamos a perfeição e a beleza inexcitáveis do grupo coral espanhol. Vozes esplendidas, bem educadas, frescas e sadias, de bela sonoridade, espontanea e pura formando um conjunto en extremo armonioso, bem ritmado e de rigurosa afinação. A pesar de todos os componentes do grupo serem artistas nao podemos de forma alguna deixar d'admirar o louvar e soma enorme de trabalho, de esforço, de energia e inteligencia do Maestro Isidro Moles... E e tal de recolhimento o entusiasmo e a dedicaçao de que os coristas se acham possuidos que as suas magistrais interpretaçoes despertam a emoção no publico, porvocado os mais calorosos e espontaneos aplausos...

(H. N., *O Seculo*, fevereiro, 28 1913, Lisboa.)

...O Coral Catalao que executou um programa muito interessantemente elaborado, empresiona bem pelo equilibrio que consegue manter em todos os trechos que canta.

...As interpretaçoes de Coral Catalao merecem duma maneira general, que as elogiemos pela afinação, gradaçoes e justeza com que nos foram dadas.

...Pois em todas elas maestro e cantores se mantiveram bem, merecendo sem favor os aplausos que lhes foram dispensados.

(Palma Vargas... crític musical de *Novidades*. Lisboa, 29 de febrer de 1931.)

...Em conclusao, só pela importancia do programa—o que ele representa como grande lição de historia da musica—o grupo de Barcelona merece como acima disse os meus aplausos.

Mas a interpretação dos 16 cantores, o do seu mestre Isidro Moles, tambem os merece, e muito especialmente, por toda a execucao da terceira parte, e ainda, da audição dos autores catalaes, entre os quais distingo, pela potencia criadora, Enric Morera.

(Rui Coelho... crític musical del *Diario de Noticias*. 28 fevereiro 1931.)

...Todos os numeros do programa foram dados com o sentido estético requerido sendo alguns bisados, no meia de justos aplausos.

...Apreciado grupo, tao correcto e em Bach, ou Palestrina, como nas cançoes catalás. Estas foram recebidas com especial carinho, sendo para destacar "En Pere Jepó" e "La Nina encantada", uma pela graciosidade do ritmo, outra pela poesia que encerra na sua melodia.

Dentre os outros números, e todos mereciam pormenorizada referencia, nao podemos deixar de citar "Adieu mon Frère", de Waelrant (Seculo XVI), que foi cantada admiravelmente num estilo bem marcado, tanto nos fortes como nos pianos ou pianissimos.

Para corresponder aos aplausos da assistencia, o Coral teve de cantar diferentes trechos extra-programa.

(A. P., de *Correio Musical*, Lisboa, 1 março 1931.)

P R E U S

Llotges de pati i amfiteatre	Pessetes 30
Sillons de pati i amfiteatre	» 6
Circulars pati.	» 5
Graderies pati	» 4
Setis numerats primer rengle	» 3'50
Setis numerats segon a cinquè rengles.	» 3
Entrada a localitats i general	» 2

Venda de localitats a les Oficines de la Protectora, carrer dels Arcs, 1, pral., fins al dia 2 de maig; després d'aquesta data, a la Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 54; i a la guixeta del Palau de la Música Catalana, el dia del Concert

NOTES AL PROGRAMA

CRISTÒFOR MORALES

Cristòfor Morales nasqué a Sevilla el 2 de gener de 1512 i morí a Toledo (?) en 1553. Féu els seus primers estudis musicals a Sevilla i després anà a Roma, on, en 1540, obtingué el càrrec de capellà cantor de la Capella Pontifícia, conferit pel Papa Pau IV.

En 1540 publicà a París una col·lecció de misses, que es consideren molt superiors a totes les dels seus contemporanis. En 1545 fou nomenat canonge racioner i mestre de Capella de la Seu de Toledo. Set anys després es retirà a Marchena, lloc a on, segons diversos biògrafs, acabà els seus dies.

Fetis diu que Morales és el més distingit predecessor de Palestrina. Eslava remarca que les composicions de Morales, malgrat estar escrites vint anys abans que les de Palestrina, tenen moltes analogies, en la gravetat de l'estil i en el bon gust, que les fa sobresortir de les dels seus contemporanis, d'un manifest mal gust en matèria religiosa. Segueix dient Eslava que Morales és el millor compositor de la segona meitat del segle XVI.

La producció de Morales fou quantiosa; no obstant haver-n'hi molt escampall, encara a l'arxiu de Toledo hi ha 8 misses, 16 magnificats, 13 motets i 1 incarnatus; al monestir de l'Escorial hi ha el gran motet per al Dimecres de Cendra, i a l'Arxiu de la Capella Pontifícia és on més obres es guarden.

L'il·lustre musicògraf F. Pedrell diu en el primer volum de la "Hispaniae Schola Musica Sacra", parlant d'aquesta obra de Morales: "Cuando una nación, afirmo yo, produce una obra, y no quiero citar más que una para que mis elogios no parezcan desmedidos, como ese incomparable "motectum" *O Vos Omnes* (contenido en este volumen), composición no superada por el arte moderno, en el cual aparecen condensadas las más puras formas del arte músico-religioso: cuando el predecesor de Palestrina crea obras como esta, verdadero portento de inspiración, con el cual no tienen que ver nada el contrapunto ni la influencia neerlandesa, ha de afirmarse, plenamente convencido, que los génesis de nuestra música y el fundamento psicológico que legitima su nacionalidad, están aquí, en el elemento expresivo, nuevo para el arte, indiscutible conquista del genio español".

GUERRERO

Francesc Guerrero nasqué a Sevilla l'any 1527, morí en la mateixa ciutat l'any 1599. Fou deixeble de Cristòfor Morales, de la qual cosa ell es gloriava. Fou mestre de Capella de la Catedral de Jaén, 1548; xantre de la Catedral de Sevilla, 1550; succeí al seu mestre en el càrrec de Mestre de Capella de la Catedral de Màlaga, 1554, essent després Mestre de Capella de la Catedral de Sevilla, 1558. En 1558 féu un pelegrinatge a Jerusalem, del qual es publicà una Memòria: "El viaje de Jerusalem", que féu Francesc Guerrero, 1611.

Entre altres li foren publicats els següents llibres: A París es publicaren en 1566, els seus "Motets" (Du chemin); a Roma, les seves vuit misses, a vuit veus (1582); i a Anvers, publicat per Phalese (1563), el seu magnificat "Canticum Beatae Mariae".

De l'Antífona "Ave Virgo Sanctissima" aquesta suavisima i poètica composició, escriví el famós pintor Pacheco, en el llibre publicat per ell a Sevilla l'any 1599, "Libro de descripción de verdaderos retratos de Ilustres y Memorables varones": "Sólo el Motete "Ave Virgo Sanctissima" ha sustentado y dado reputación a infinitos músicos de España". Pedrell diu d'aquesta Antífona: "El autor aprovecha las cuatro primeras notas de la admirable melodía litúrgico-popular que llamamos Salve, para acercarse en la voz de la *salutación* a la Virgen Santísima. El encanto arrobador que produce esta salutación colocada en el punto culminante de la Antífona, expresa las nostalgias del cielo que sentiría el alma de Guerrero al componer esta obra modelo de pura fusión y de santa y simpática tristeza".

Aquest "Motet" forma part del llibre que publicà a París (1566) Nicolai du Chemin.

VICTÒRIA

Tomàs Lluís de Victòria és un dels representants més il·lustres de l'estil de Palestrina. Victòria fou un dels amics d'aquest i les seves obres a penes es diferencien d'aquest gran Mestre italià. Nasqué a Avila en 1540 i morí en 1613. Arribà jove a Roma, on prengué per Mestre els seus compatriotes Escobedo i Morales, cantors en aquells temps de la Capella Pontifícia. En 1573 entrà de Mestre de Capella del "Collegium Germanicum", i en 1575, de l'Església Saint Apollinaire, a Roma. En 1589 deixà Roma i fou nomenat a Madrid segon Mestre de Capella de la Cort, al costat de Felip Rogier. Es publicaren de les obres d'ell una infinitat de llibres, entre ells el cèlebre "Liber primus" (1576), el qual conté salms, misses, magnificat, etcètera, etc.

Una de les obres més remarcables de Victòria és el "Requiem" que escriví per a l'Emperadriu Maria; aquesta obra es pot perfectament comparar amb la que escriví Palestrina amb el mateix títol.

"La primera impressió, diu Louis Laloy, que les obres de Victòria deixen, és una impressió de força i de gravetat. Les obres d'aquest músic hispànic són semblants amb les de Palestrina, per bé que en el cas d'aquest il·lustre músic tot és dolçor i persuasió; l'espanyol, en canvi, confirma i suplica. Aquesta música, referint-se a la de Victòria, no té res de mística, perquè hom hi sent una fe profunda, un recolliment, una contrició voluntariosa. Cal sentir els seus motets per comprendre tot allò que ell posseïa de fervor, de creença y de confiança en la fe; no es troba, potser, res tan emocionant com aquelles solemnes introduccions, aquells acords sense

tercera que s'aixequen a mitja veu, com l'entrada d'un santuari...

"Sota les exquisides paraules del text hom troba la gràcia càndida de les edats de la infantesa. Victòria ha escrit una música recollida, la qual fa postrear-se, en lloc d'incitar a l'alegria i a la joia."

Victòria és a la vegada un místic i un patètic.

Tomàs Lluís de Victòria tanca, per dir-ho així, la magnífica trilogia dels autors hispànics del segle XVI, la qual és formada per Morales, l'auster; Guerrero, el dolç, i Victòria, que fou el místic més dramàtic de la Polifonia.

J. S. BACH

Nasqué a Eisenach el 21 de maig de l'any 1685, fill de Joan Ambrosi Bach, violinista, que fou el seu primer mestre, i d'Isabel Lämmerhirt.

L'any 1695 Bach, orfe de pare i mare, és recollit pel seu germà Joan Cristòfor, organista de Ohrdruf, el qual el fa ingressar en el col·legi d'aquella ciutat.

L'any 1700, el futur geni, veient que el seu germà no pot seguir mantenint-lo a causa del migrat sou que rebia de l'Església i de les necessitats de casa seva, passa a Lüneburg, on ingressà en el col·legi d'aquesta ciutat i en el cor de la catedral, on, mitjançant una petita retribució, canta de soprano fins que la seva veu li ho permet.

Finits els seus estudis clàssics, entra, l'any 1703, en l'orquestra de la cort de Weimar com a violinista, prosseguint, però, els seus estudis. Pocs mesos després accepta la plaça d'organista d'Arnstadt, i després de dos anys de recolliment i d'estudis, i de recerques personals, obté un mes de vacances. Va a peu a Lübeck, d'on torna al cap de quatre mesos després d'haver sentit les cantates que allà s'executen per veus i instruments, l'audició de les quals l'impressionaren vivament. Al seu retorn, i a conseqüència de les impressions artístiques rebudes, el seu sistema d'ensenyament varia, per la qual cosa els cantaires de la capella es queixen i ocasionen àdhuc un duel a espasa, un dels protagonistes del qual és J. S. Bach.

Arran dels successos anteriors Bach deixa Arnstadt i passa a Mühlhausen, on l'any 1707 emmaridà amb la seva cosina Maria Bàrbara. Un any després del seu casament passa al servei del duc de Saxe-Weimar com a organista de capella i músic de l'orquestra de la cort, on segons les circumstàncies ocupa la plaça de clavicembalista o violinista. Fou a Weimar on J. S. Bach escriví la major part de les seves obres per a orgue, ultra les transcripcions per a aquest instrument d'obres de Benedetto Marcello, Vivaldi, etc.

L'any 1714 obté la plaça de "concertmeister" de la cort de Weimar, on sojornà fins a l'any 1717; en el qual any passà al servei del príncep Leopold d'Anhalt-Köthen, el qual es distingí pels seus dots musicals. L'any 1720 fa un viatge amb el príncep Karlsband, al retorn del qual troba la seva esposa morta. Un any després emmaridà amb Anna Magdalena Wüiken, música i filla de músics.

L'any 1723 deixà a contracor Köthen, pensant que cal que els seus fills ingressin en una universitat, i passa a Leipzig. De les angúnies morals que la plaça que ocupa li proporciona, se'n rescabala organitzant a casa seva i amb els seus fills i la seva muller una orquestra.

J. S. Bach, a Leipzig, ultra la seva plaça a la universitat, dirigeix el "Collegium Musicum", agrupació formada per estudiants. A l'estiu dona concerts al jardí públic i a l'hivern en un cafè. Per aquesta agrupació Bach compongué una infinitat de cantates.

Després de repetides invitacions procedents de Frederic el Gran, rei de Prússia, Bach, l'any 1747, visita Postdam, on aquell rei artista volgué palesar la seva admiració pel gran músic organitzant-li un fervorós homenatge.

En els darrers anys de la seva vida Bach sofreix una malaltia als ulls, els quals són objecte de diverses intervencions quirúrgiques, no reeixides, i queda finalment orb del tot. L'any 1750 sembla que ha vençut del tot la terrible malaltia i els seus ulls tornen a la vida, fins que finalment, deu dies després, un atac de feridura estronca la vida del geni el dia 28 de juliol de l'any 1750. J. E. Bach tenia 65 anys.

Bach tingué una descendència nombrosa; en el seu primer matrimoni, set fills, i tretze en el segon, alguns dels quals foren també compositors de vàlua remarcable: Joan Cristià, Joan Miquel i David Bach, personatge, aquest darrer, una mica llegendari. La muller de J. S. Bach sobrevisuà deu anys el seu marit, vivint d'almoines.

JACOBUS MILARTE

(Escola flamenco-espanyola)

D'aquest autor hom no en té fins a la data actual cap notícia biogràfica concreta. Pel nom, sembla que aquest compositor no era espanyol, sinó un de tants flamencs vinguts a la Península i portats en terra espanyola per Felip el Bell a principis del segle XVI.

Aquesta bellíssima cançó forma part del "Cancionero musical de los siglos XV y XVI", col·leccionat per Juan de la Encina, segurament. La major part d'aquestes cançons pertanyen al gènere de la melodia artística acompanyada; aquestes composicions donen ajut a la tesi que fa remuntar aquests gènere a la música dels trobadors.

PALESTRINA

(Escola romana)

Giovanni Pierluigi, conegut per Palestrina, un dels més grans i més purs genis de l'art musical, nasqué l'any 1526 a Palestrina, petita població (l'antiga Praenestre) d'Itàlia. Fou mestre de capella de l'església del seu país (1551-1554); ingressà després, primer com a *magister puerorum* (mestre del cor

de nois), després com a mestre de capella, en la basílica de Sant Pere de Roma. El Papa Juli III, al qual Palestrina dedicà, en 1554, un llibre de misses a quatre veus (la primera obra que Palestrina es veié impresa), reconeixent el seu valor musical, el féu ingressar en 1555 en la Capella Sixtina, de la qual fou destituït després amb el pretext d'ésser casat.

Després d'ocupar algunes places secundàries (Sant Joan de Latran 1555-1561 i Santa Maria la Major 1561-1571) fou nomenat en 1564 compositor de la capella pontificia, el lloc musicalment més honorable al món en aquella època. En 1571 obtingué una altra vegada la plaça de mestre de capella de la basílica de Sant Pere. Morí admirat de tot el món el dia 2 de febrer de 1594.

Palestrina exercí també els càrrecs de compositor de l'Oratori de Sant Felip Neri i Director dels Concerts del príncep Buoncompagni (1581); formà part també de l'Escola de Música fundada en 1580 per G. M. Nanini.

Deixà escrites (la casa Breikopf i Hartel ha publicat les seves obres completes) 93 misses; 179 motets i un gran nombre de *Magnificats*, lamentacions, ofertoris, lletanies, himnes, salms, vespertins, madrigals...

El madrigal "Alla riva del Tebro", extret del segon llibre de Madrigals (Venècia, hereus Scott, 1586), és un dels madrigals de Palestrina més coneguts. Es popularitzà a França per mitjà de les edicions i els concerts del príncep Moskowa. El P. Martini en féu també una reimpressió.

WAE LRANT

(Escola flamenca)

El compositor i teòric belga Hubert Waelrant nasqué, sembla, a Fongorloo, en 1517, i morí a Anvers en 1595. Fou deixeble, en el temps que visqué a Venècia, de Willaert. Es traslladà després a Anvers (1547), on fundà una Escola de Música. En col·laboració amb Joan Laet fundà una casa editorial on publicà la major part de les seves obres. Aquestes es componen dels següents llibres: 9 llibres de Motets, un d'ells confiscat per la Inquisició. A més d'aquests llibres en publicà 3 o 4 de cançons. Entre les antologies sortides de la casa Waelrant i Laet, cal mencionar particularment: "Symphonie angelica" (madrigals a 4 i a 6 veus).

Aquest madrigal "Adieu mon frère" és un dels madrigals més coneguts a Catalunya.

JANNEQUIN

(Escola flamenca)

De la vida d'aquest il·lustre músic no se'n coneix absolutament res: es pot dir únicament que Jannequin o Jannequin, fou deixeble de Josquin des Prés (1450-1521) i compositor de la cort de Francesc I, rei de França. Jannequin segueix en veritable progressió les doctrines tècniques del seu mestre i de Jean Okeghem, mestre de Josquin. Es pot considerar a Clément Jannequin com el creador en el segle XVI de la cançó francesa "a cappella".

Es conserven d'ell, a Roma, unes misses manuscrites. Resten també les obres impreses *Sacræ cantiones seu mæteæ 4 voc.* (1553); *Proverbes de Salomon mis en cantiques et ryme français* (1559); *Octante psaumes de David*, etc. Allí, però, on Jannequin excel·lí fou en les cançons, i especialment en les descriptives. Per aquesta raó s'ha convingut a anomenar-lo el "músic descriptiu" del segle XVI.

Heus ací les principals composicions d'aquest gènere que hom coneix: *La guerre* (la bataille de Marignan), *Le chant des oiseaux* (coneguda ací per l'Ocellada), *La chasse au cerv*, *La chasse au lièvre*, *La prise de Boulogne*, *Crist de Paris*, etc.; escriví, amb col·laboració de Claude le Jeune, *Le chant de l'alouette* i *Le chant du rossignol*.

Jannequin ha escrit més de 200 cançons: "Una d'elles, diu Mr. Michel Brenet, *La guerre*, obtingué un èxit europeu. És una cantada descriptiva, a quatre veus i en dues parts: l'una conté l'enunciat, les exhortacions, els preliminars; l'altra és completament omplerta per la batalla pròpiament dita: imitació (per les veus) del redoblar dels tambors (tra-ra-la-ra, fan fan), dels cops donats en la lluita (pati, patoc, von, von), de xarangues, de crits de guerra, de tot allò que pot incloure en una acció, fins a la conclusió: "Victoire, victoire au noble roy François!"

Aquí la música és com un infant: juga als soldats. Per als contemporanis de Jannequin aquesta obra fou una novetat heroica i brillantíssima. "La guerre" fou impresa per primera vegada en el recull titulat: "Cansons de Maître Clemment Jannequin", imprimées a Paris par Pierre Attaingnaut en 1528".

Aquesta obra suscità un gran nombre d'imitadors.

El mateix Jannequin, explotant l'èxit insospitat de *La Guerre*, escriví després, en 1551, una obra a quatre veus: *Sur la prise et reduction de Boulogne*; en 1555 *La bataille de Metz*, i en 1559 *La bataille de Renty*.

ALGUNS DELS JUDICIS CRÍTICS APAREGUTS EN LA PREMSA

AMB MOTIU DELS CONCERTS DONATS

La impresión que produjo la nueva Agrupación Coral entre el numeroso público que acudió a escucharla, no pudo ser más favorable en todo el Programa.

Abundaron en la labor de l'A. C. los efectos de sonoridad en los momentos pianísimos, siendo la *Pavanne*, de T. A., la que más honda impresión nos produjo...

(*El Noticiero Universal*, 28 maig.)

Indudablemente la interpretación y la ejecución del programa fué esmeradísima. Por la delicadeza de expresión...

(BORRÀS DE PALAU... *El Correo Catalán*.)

...y el "Motete Jesu meine freude", de Bach, obra de extraordinarias dificultades en la que el genio se remonta a las más altas regiones.

El maestro Moles, que tiene cultura y talento, conseguirá llevar por el camino del éxito franco y legítimo a la Agrupación que ha dado generosa vida...

(*La Vanguardia*... 30 maig.)

Las voces de que consta la A. C. son escogidas y se muestra en los cantores haber preparado mucho las obras y saberse someter a una estricta disciplina. Dado lo arduo de su cometido, hay que celebrar el resultado alcanzado...

(OBERÓN... *Diario del Comercio*.)

Dedicada la II parte a la canción popular catalana, obtuvo los honores del bis "L'enyor", de Martí Llobet, y "La nina encantada", de Morera. También tuvo que repetirse la composición del Maestro Director "Mare Verge i Sant Josep", obra muy inspirada y plagada de dificultades de ejecución...

La labor del maestro y ejecutantes es digna de mención por la gran voluntad y estudios puestos en la interpretación de las obras...

(*El Diluvio*.)

El público aplaudió largamente todas las obras, pidiendo la repetición de varias de ellas. También los cantantes y su Director, Isidro Moles, fueron muy aplaudidos...

(J. PAHISSA... *Las Noticias*.)

La intèl·ligent direcció del jove Mestre Isidre Moles es féu patent ja en la confecció del programa, variadíssim i ple de dificultats tècniques...

(MANUEL VALLDEPERES... de *La Nau*.)

En cantar les obres dels vells polifonistes els cantaires que dirigeix el Mestre Isidre Moles foren sovint aplaudides. Les veus aparegueren timbrades, ben fusionades, l'estil, a més, fou agraçosament senzill, per exemple, l'excel·lent interpretació de la bella obra de Jannequin, "Au joli jeu"...

(*Revista Musical Catalana*.)

Les veus son ben timbrades i el conjunt ben equilibrat; l'execució dels madrigals va ésser bona, fent que alguns fossin repetits...

...els aplaudiments més entusiàstics de la concurrència en aquesta segona part i de la tercera, "Alla riva del Tebro" i "Au joli jeu", que també es féu bisar.

La impressió que causà l'Agrupació Coral de Música Antiga fou excel·lent en quant a veus, conjunt, direcció i orientació...

(De l'article "Tardor i Música Antiga", de Lluís G. Serra i Atset, publicat a la *Gazeta Comarcal d'Igualada*, 20 octubre 1930.)

...Del difícilíssim "Jesus tu ma joia", de Bach, en sortiren airoso de debò, i en els madrigals de la tercera part triomfaren plenament.

...Mentre els oïem ens imaginàvem el titànic esforç que el mestre i els deixebles realitzen i les dificultats de tota mena que han de superar... Tot seguit es donà compte el públic que el chor del Mestre Moles mereix ésser escoltat amb el màxim respecte.

(De l'article "Després d'un concert", de Manuel Bargunyó, Director del Conservatori d'Igualada.)

Les composicions dels autors, així com les de Palestrina, Lassos, Encina, Brudieu, Jannequin... sortiren de faiso deliciosa. Sobresurt entre totes el "O vos omnes", de Morales. Fou el moment culminant del concert; fou dita amb un fervor i un encert que produïren calfred.

(De *Vida Lleidatana*, 9 novembre 1930. Signa... J. M.ª Llorens, Mestre de Capella de la Seu.)

...La última parte fué dedicada al Madrigal i a la Canción. Entre otros, fueron ejecutados "Cu, Cu", de Juan de la Encina, siglo XV, y "Au joli jeu", de Jannequin, siglo XVI.

Este último fué bisado, ante los reiterados aplausos del público, el cual despidió a los artistas con una ovación cerrada, digno premio a los momentos placenteros de puro arte con que nos obsequió la meritisima Agrupación.

(De *El País*, Lérida, 8 noviembre 1930.)

...Les noves que teníem d'aquesta Agrupació eren excel·lents. La seva actuació d'ahir depassà els càlculs que hom es feia...

Agradà extraordinàriament "La nina encantada" i sobretot "Au joli jeu", que hagué d'ésser bisada.

De "Jesus tu ma joia" direm que l'alta qualitat dels cantants superà àmpliament les enormes dificultats de la peça. Els primers fragments i els dos darrers sobretot, produïren esgarrifances d'emoció.

(De *La Jornada*, Lleida, 8 novembre 1930.)

...Totes les obres que integraven el programa foren executades amb una justesa i afinació remarcables, podent constatar la seva perfecta i gosariem

Concert Pro-Escola "RAMONA GUIX"

ORGANITZAT

per la Comissió Permanent de Dames

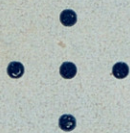
DE

l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

A CÀRREC DE

L'Agrupació Coral de Música Antiga

... Dia 5 de maig a les 10 de la vetlla ...

L'Agrupació Coral

de
Música Antiga

MESTRE - DIRECTOR
— ISIDRE MOLES —

CONCERTS SELECTES

ORGANITZACIÓ
E. SÈCULI I BASTIDA

P R O G R A M A

I PART

El Motet

O VOS OMNES C. MORALES (1512-53)
AVE VIRGO SANCTISSIMA . GUERRERO (1527-1599)
O MAGNUM MISTERIUM . . VICTÒRIA (1540-1613)
JESÚS, TU MA JOIA (fragment). J. S. BACH (1685-1750)

- a) Andante: «Fuig, afrós fantasma»
- b) Fuga: Allegro non tanto: «Mai més veurem la terra»
- c) Andante: «Mes qui no té l'esperit»
- d) Choral: «Lluny de mi tristeses»

II PART

La Cançó Popular Catalana

LA FILLA DEL MARXANT . . JOAQUIM SALVAT
EN PERE JEPÓ MARIAN BATALLER
LA MARIAGNETA ENRIC MORERA
EN PERE GALLERÍ MARTÍ LLOBET
LA NINA ENCANTADA . . . ENRIC MORERA
MARE-VERGE I SANT JOSEP . ISIDRE MOLES

III PART

El Madrigal i la Cançó

TODOS VAN DE AMOR HERI-
DOS JACOBUS MILARTE (14...-15...)
ALLA RIVA DEL TEBRO . . PALESTRINA (1526-1594)
ADIEU MON FRÈRE . . . WAE LRANT (1517-1595)
AU JOLI JEU }
LA GUERRE (La bataille de Ma- } JANNEQUIN (14...-1560)
rignan) }

- a) Preparatius
- b) La batalla

NOTA: Durant l'execució de les obres les portes romandran tancades

dir impecable, magistral interpretació, les bones referències que teniem d'aquest conjunt excel·lent de meritosos coristes bellament conduïts per l'experta batuta del Mestre Moles, que captivaren l'auditori...

(Del *Penedès Republicà*, Vilafranca del Penedès, 1 de novembre de 1930.)

Concerts Filharmònica de Barcelona.—...hem de dir que la interpretació recívida que els cantaires donaren a la composició de Roland de Lassus "Ce matin" i a la de Jannequin "Au joli jeu", justifica que tinguem confiança en ells i que aplaudim amb simpatia franca l'esforç que realitzen.

La Filharmònica ha procedit molt encertadament en invitar l'Agrupació Coral de Música Antiga...

B. S.... a *La Publicitat*, 25 febrer 1931.)

Filarmònica de Barcelona.—...La Agrupación Coral de Música Antiga dió una feliz interpretación de madrigales de Thoinot-Arbeau, Palestrina, Roland de Lassus, Juan Brudieu y Jannequin, que cantó con el más perfecto ajuste y en transparente definición de estilos.

El Maestro Moles y sus dirigidos alcanzaron aplausos en gran cantidad.

(De *El Diluvio*... 25 febrer 1931.)

...Nao exagero capitular de acontecimento artistico na audição de canto coral de a "Agrupación Coral de Música Antiga", pequeno grupo orfeónico—oito vozes masculinas e oito vozes femininas—do maestro Isidro Moles entem deo no Salao Tivoli.

Quando o grupo orfeónico do Maestro Isidro Moles aparece no palco tao pequeno e tao moço, con un elegante friso de gentis senhoras—receamos que nao vencesse as dificuldades da execução Fazia—se mistre una grande preciação tecnica, un perfecto ajuste coral e una grande segurança de execução.

Esse recelo desapareceu logo que se fez ouvir o coro grave, solene impregnado de espiritu liturgico do *O vos omnes*, de Morales.

A resurreiçao dos mestres do seculo XVI foi de una admiravel execução. Os trechos populares catalaos encatarem pela frescura, pela inspiraçao lirica e pela leveza do canto...

La Voz de Portugal, Lisboa, 28 febrer 1931:

...nove concerto que vai ser outro acontecimento artistico, outra tarde de extraordinario entusiasmo, de calorosos aplausos e completa enchente como entem por ocaçiao da sua estreia. Na realidade e o mais notavel agrupamento coral que nos tem visitado per la fusao extraordinaria, belo timbre e extraordinaria cultura e temperamento musical a que todos...

(*La Voz de Portugal*... 30 febrer 1931.)

...Saimos, entem, da concerto do Tivoli, com a mais agradavel e duradora impressao de arte que e possivel sentir-se. Una deliciosa audição orfeónica com a "Coral Catalao da Musica Antiga" foi o

motivo da nosa profunda emoção artistica, ao verificamos a perfeição e a beleza incedíveis do grupo coral espanhol. Vozes esplendidas, bem educadas, frescas e sadias, de bela sonoridade, espontanea e pura formando um conjunto em extremo armonioso, bem ritmado e de rigurosa afinação. A pesar de todos os componentes do grupo serem artistas nao podemos de forma alguna deixar d'admirar o louvar e soma enorme de trabalho, de esforço, de energia e inteligencia do Maestro Isidro Moles... E e tal de recolhimento o entusiasmo e a dedicaçao de que os coristas se acham possuidos que as suas magistrais interpretações despertam a emoção no publico, porvocado os mais calorosos e espontaneos aplausos...

(H. N., *O Seculo*, fevereiro, 28 1913, Lisboa.)

...O Coral Catalao que executou um programa muito interessantemente elaborado, empresiona bem pelo equilibrio que consegue manter em todos os trechos que canta.

...As interpretações de Coral Catalao merecem duma maneira general, que as elogiemos pela afinação, gradações e justeza com que nos foram dadas.

...Pois em todas elas maestro e cantores se mantiveram bem, merecendo sem favor os aplausos que l'hes foram dispensados.

(Palma Vargas... critic musical de *Novidades*. Lisboa, 29 de febrer de 1931.)

...Em conclusao, só pela importancia do programa—o que ele representa como grande lição de historia da musica—o grupo de Barcelona merece como acima disse os meus aplausos.

Mas a interpretação dos 16 cantores, o do seu mestre Isidro Moles, tambem os merece, e muito especialmente, por toda a execução da terceira parte, e ainda, da audição dos autores catalaes, entre os quais distingo, pela potencia criadora, Enric Morera.

(Rui Coelho... critic musical del *Diario de Noticias*. 28 fevereiro 1931.)

...Todos os numeros do programa foram dados com o sentido estético requerido sendo alguns bisados, no meia de justos aplausos.

...Apreciado grupo, tao correcto e em Bach, ou Palestrina, como nas canções catalás. Estas foram recebidas com especial carinho, sendo para destacar "En Pere Jepó" e "La Nina encantada", uma pela graciosidade do ritmo, outra pela poesia que encerra na sua melodia.

Dentre os outros números, e todos mereciam pormenorizada referencia, nao podemos deixar de citar "Adieu mon Frère", de Waelrant (Seculo XVI), que foi cantada admiravelmente num estilo bem marcado, tanto nos fortes como nos pianos ou pianissimos.

Para corresponder aos aplausos da assistencia, o Coral teve de cantar diferentes trechos extra-programa.

(A. P., de *Correio Musical*, Lisboa, 1 março 1931.)

P R E U S

Llotges de pati i amfiteatre	Pessetes 30
Sillons de pati i amfiteatre	» 6
Circulars pati.	» 5
Graderies pati	» 4
Setis numerats primer rengle	» 3'50
Setis numerats segon a cinquè rengles.	» 3
Entrada a localitats i general	» 2

Venda de localitats a les Oficines de la Protectora, carrer dels Arcs, 1, pral., fins al dia 2 de maig; després d'aquesta data, a la Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 54; i a la guixeta del Palau de la Música Catalana, el dia del Concert

NOTES AL PROGRAMA

CRISTÒFOR MORALES

Cristòfor Morales nasqué a Sevilla el 2 de gener de 1512 i morí a Toledo (?) en 1553. Féu els seus primers estudis musicals a Sevilla i després anà a Roma, on, en 1540, obtingué el càrrec de capellà cantor de la Capella Pontifícia, conferit pel Papa Pau IV.

En 1540 publicà a París una col·lecció de misses, que es consideren molt superiors a totes les dels seus contemporanis. En 1545 fou nomenat canonge racioner i mestre de Capella de la Seu de Toledo. Set anys després es retirà a Marchena, lloc a on, segons diversos biògrafs, acabà els seus dies.

Fetis diu que Morales és el més distingit predecessor de Palestrina. Eslava remarca que les composicions de Morales, malgrat estar escrites vint anys abans que les de Palestrina, tenen moltes analogies, en la gravetat de l'estil i en el bon gust, que les fa sobresortir de les dels seus contemporanis, d'un manifest mal gust en matèria religiosa. Segueix dient Eslava que Morales és el millor compositor de la segona meitat del segle XVI.

La producció de Morales fou quantiosa; no obstant haver-n'hi molt escampall, encara a l'arxiu de Toledo hi ha 8 misses, 16 magnífics, 13 motets i 1 incarnatus; al monestir de l'Escorial hi ha el gran motet per al Dimecres de Cendra, i a l'Arxiu de la Capella Pontifícia és on més obres es guarden.

L'illustre musicògraf F. Pedrell diu en el primer volum de la "Hispaniae Schola Musica Sacra", parlant d'aquesta obra de Morales: "Cuando una nación, afirmo yo, produce una obra, y no quiero citar más que una para que mis elogios no parezcan desmedidos, como ese incomparable "motectum" *O Vos Omnes* (contenido en este volumen), composición no superada por el arte moderno, en el cual aparecen condensadas las más puras formas del arte músico-religioso: cuando el predecessor de Palestrina crea obras como esta, verdadero portento de inspiración, con el cual no tienen que ver nada el contrapunto ni la influencia neerlandesa, ha de afirmarse, plenamente convencido, que los génesis de nuestra música y el fundamento psicológico que legitima su nacionalidad, están aquí, en el elemento expresivo, nuevo para el arte, indiscutible conquista del genio español".

GUERRERO

Francesc Guerrero nasqué a Sevilla l'any 1527, morí en la mateixa ciutat l'any 1599. Fou deixeble de Cristòfor Morales, de la qual cosa ell es gloriava. Fou mestre de Capella de la Catedral de Jaén, 1548; xantre de la Catedral de Sevilla, 1550; succeí al seu mestre en el càrrec de Mestre de Capella de la Catedral de Màlaga, 1554, essent després Mestre de Capella de la Catedral de Sevilla, 1558. En 1558 féu un pelegrinatge a Jerusalem, del qual es publicà una Memòria: "El viaje de Jerusalem", que féu Francesc Guerrero, 1611.

Entre altres li foren publicats els següents llibres: A París es publicaren en 1566, els seus "Motets" (Du chemin); a Roma, les seves vuit misses, a vuit veus (1582); i a Anvers, publicat per Phalese (1563), el seu magníficat "Canticum Beatæ Mariæ".

De l'Antífona "Ave Virgo Sanctissima" aquesta suavisima i poètica composició, escriví el famós pintor Pacheco, en el llibre publicat per ell a Sevilla l'any 1599, "Libro de descripción de verdaderos retratos de Ilustres y Memorables varones": "Sólo el Motete "Ave Virgo Sanctissima" ha sustentado y dado reputación a infinitos músicos de España". Pedrell diu d'aquesta Antífona: "El autor aprovecha las cuatro primeras notas de la admirable melodía litúrgico-popular que llamamos Salve, para acercarse en la voz de la *salutación* a la Virgen Santísima. El encanto arrobador que produce esta salutación colocada en el punto culminante de la Antífona, expresa las nostalgias del cielo que sentiría el alma de Guerrero al componer esta obra modelo de pura fusión y de santa y simpática tristeza".

Aquest "Motet" forma part del llibre que publicà a París (1566) Nicolai du Chemin.

VICTÒRIA

Tomàs Lluís de Victòria és un dels representants més il·lustres de l'estil de Palestrina. Victòria fou un dels amics d'aquest i les seves obres a penes es diferencien d'aquest gran Mestre italià. Nasqué a Avila en 1540 i morí en 1613. Arribà jove a Roma, on prengué per Mestre els seus compatriotes Escobedo i Morales, cantors en aquells temps de la Capella Pontifícia. En 1573 entrà de Mestre de Capella del "Collegium Germanicum", i en 1575, de l'Església Saint Apollinaire, a Roma. En 1589 deixà Roma i fou nomenat a Madrid segon Mestre de Capella de la Cort, al costat de Felip Rogier. Es publicaren de les obres d'ell una infinitat de llibres, entre ells el cèlebre "Liber primus" (1576), el qual conté salms, misses, magníficat, etcètera, etc.

Una de les obres més remarcables de Victòria és el "Requiem" que escriví per a l'Emperadriu Maria; aquesta obra es pot perfectament comparar amb la que escriví Palestrina amb el mateix títol.

"La primera impressió, diu Louis Laloy, que les obres de Victòria deixen, és una impressió de força i de gravetat. Les obres d'aquest músic hispànic són semblants amb les de Palestrina, per bé que en el cas d'aquest il·lustre músic tot és dolçor i persuasió; l'espanyol, en canvi, confirma i suplica. Aquesta música, referint-se a la de Victòria, no té res de mística, perquè hom hi sent una fe profunda, un recolliment, una contrició voluntariosa. Cal sentir els seus motets per comprendre tot allò que ell posseïa de fervor, de creença y de confiança en la fe; no es troba, potser, res tan emocionant com aquelles solemnes introduccions, aquells acords sense

tercera que s' aixequen a mitja veu, com l' entrada d' un santuari...

"Sota les exquisides paraules del text hom troba la gràcia cànida de les edats de la infantesa. Victòria ha escrit una música recollida, la qual fa postrar-se, en lloc d' incitar a l' alegria i a la joia."

Victòria és a la vegada un místic i un patètic.

Tomàs Lluís de Victòria tanca, per dir-ho així, la magnífica trilogia dels autors hispànics del segle XVI, la qual és formada per Morales, l'auster; Guerrero, el dolç, i Victòria, que fou el místic més dramàtic de la Polifonia.

J. S. BACH

Nasqué a Eisenach el 21 de maig de l'any 1685, fill de Joan Ambrosi Bach, violinista, que fou el seu primer mestre, i d' Isabel Lämmerhirt.

L'any 1695 Bach, orfe de pare i mare, és recollit pel seu germà Joan Cristòfor, organista de Ohrdruf, el qual el fa ingressar en el col·legi d' aquella ciutat.

L'any 1700, el futur geni, veient que el seu germà no pot seguir mantenint-lo a causa del migrat sou que rebia de l' Església i de les necessitats de casa seva, passa a Lüneburg, on ingressà en el col·legi d' aquesta ciutat i en el cor de la catedral, on, mitjançant una petita retribució, canta de soprano fins que la seva veu li ho permet.

Finits els seus estudis clàssics, entra, l'any 1703, en l'orquestra de la cort de Weimar com a violinista, prosseguint, però, els seus estudis. Pocs mesos després accepta la plaça d' organista d' Arnstadt, i després de dos anys de recolliment i d' estudis, i de recerques personals, obté un mes de vacances. Va a peu a Lübeck, d' on torna al cap de quatre mesos després d' haver sentit les cantates que allà s' executen per veus i instruments, l' audició de les quals l' impressionaren vivament. Al seu retorn, i a conseqüència de les impressions artístiques rebudes, el seu sistema d' ensenyament varia, per la qual cosa els cantaires de la capella es queixen i ocasionen àdhuc un duel a espasa, un dels protagonistes del qual és J. S. Bach.

Arran dels successos anteriors Bach deixa Arnstadt i passa a Mühlhausen, on l'any 1707 emmaridà amb la seva cosina Maria Bàrbara. Un any després del seu casament passa al servei del duc de Saxe-Weimar com a organista de capella i músic de l'orquestra de la cort, on segons les circumstàncies ocupa la plaça de clavicembalista o violinista. Fou a Weimar on J. S. Bach escriví la major part de les seves obres per a orgue, ultra les transcripcions per a aquest instrument d' obres de Benedetto Marcello, Vivaldi, etc.

L'any 1714 obté la plaça de "concertmeister" de la cort de Weimar, on sojornà fins a l'any 1717; en el qual any passà al servei del príncep Leopold d' Anhalt-Köthen, el qual es distingí pels seus dots musicals. L'any 1720 fa un viatge amb el príncep Karlsband, al retorn del qual troba la seva esposa morta. Un any després emmaridà amb Anna Magdalena Wüken, música i filla de músics.

L'any 1723 deixà a contracor Köthen, pensant que cal que els seus fills ingressin en una universitat, i passa a Leipzig. De les angúnies morals que la plaça que ocupa li proporciona, se'n rescabala organitzant a casa seva i amb els seus fills i la seva muller una orquestra.

J. S. Bach, a Leipzig, ultra la seva plaça a la universitat, dirigeix el "Collegium Musicum", agrupació formada per estudiants. A l' estiu dóna concerts al jardí públic i a l' hivern en un cafè. Per aquesta agrupació Bach compongué una infinitat de cantates.

Després de repetides invitacions procedents de Frederic el Gran, rei de Prússia, Bach, l'any 1747, visita Postdam, on aquell rei artista volgué palesar la seva admiració pel gran músic organitzant-li un fervorós homenatge.

En els darrers anys de la seva vida Bach sofreix una malaltia als ulls, els quals són objecte de diverses intervencions quirúrgiques, no reeixides, i queda finalment orb del tot. L'any 1750 sembla que ha vençut del tot la terrible malaltia i els seus ulls tornen a la vida, fins que finalment, deu dies després, un atac de feridura estronca la vida del geni el dia 28 de juliol de l'any 1750. J. E. Bach tenia 65 anys.

Bach tingué una descendència nombrosa; en el seu primer matrimoni, set fills, i tretze en el segon, alguns dels quals foren també compositors de vàlua remarcable: Joan Cristià, Joan Miquel i David Bach, personatge, aquest darrer, una mica llegendari. La muller de J. S. Bach sobrevisuà deu anys el seu marit, vivint d' almoines.

JACOBUS MILARTE

(Escola flamenco-espanyola)

D' aquest autor hom no en té fins a la data actual cap notícia biogràfica concreta. Pel nom, sembla que aquest compositor no era espanyol, sinó un de tants flamencs vinguts a la Península i portats en terra espanyola per Felip el Bell a principis del segle XVI.

Aquesta bellíssima cançó forma part del "Cancionero musical de los siglos XV y XVI", col·leccionat per Juan de la Encina, segurament. La major part d' aquestes cançons pertanyen al gènere de la melodia artística acompanyada; aquestes composicions donen ajut a la tesi que fa remuntar aquests gènere a la música dels trobadors.

PALESTRINA

(Escola romana)

Giovanni Pierluigi, conegut per Palestrina, un dels més grans i més purs genis de l' art musical, nasqué l'any 1526 a Palestrina, petita població (l' antiga Prænestre) d' Itàlia. Fou mestre de capella de l' església del seu país (1551-1554); ingressà després, primer com a *magister puerorum* (mestre del cor

de nois), després com a mestre de capella, en la basílica de Sant Pere de Roma. El Papa Juli III, al qual Palestrina dedicà, en 1554, un llibre de misses a quatre veus (la primera obra que Palestrina es veié impresa), reconeixent el seu valor musical, el féu ingressar en 1555 en la Capella Sixtina, de la qual fou destituït després amb el pretext d' ésser casat.

Després d' ocupar algunes places secundàries (Sant Joan de Latran 1555-1561 i Santa Maria la Major 1561-1571) fou nomenat en 1564 compositor de la capella pontifícia, el lloc musicalment més honorable al món en aquella època. En 1571 obtingué una altra vegada la plaça de mestre de capella de la basílica de Sant Pere. Morí admirat de tot el món el dia 2 de febrer de 1594.

Palestrina exercí també els càrrecs de compositor de l' Oratori de Sant Felip Neri i Director dels Concerts del príncep Buoncompagni (1581); formà part també de l' Escola de Música fundada en 1580 per G. M. Nanini.

Deixà escrites (la casa Breikopf i Hartel ha publicat les seves obres completes) 93 misses; 179 motets i un gran nombre de *Magnificats*, lamentacions, ofertoris, lletanies, himnes, salms, vespertins, madrigals...

El madrigal "Alla riva del Tebro", extret del segon llibre de Madrigals (Venècia, hereus Scott, 1586), és un dels madrigals de Palestrina més coneguts. Es popularitzà a França per mitjà de les edicions i els concerts del príncep Moskowa. El P. Martini en féu també una reimpressió.

WAE LRANT

(Escola flamenca)

El compositor i teòric belga Hubert Waelrant nasqué, sembla, a Fongorloo, en 1517, i morí a Anvers en 1595. Fou deixeble, en el temps que visqué a Venècia, de Willaert. Es traslladà després a Anvers (1547), on fundà una Escola de Música. En col·laboració amb Joan Laet fundà una casa editorial on publicà la major part de les seves obres. Aquestes es componen dels següents llibres: 9 llibres de Motets, un d' ells confiscat per la Inquisició. A més d' aquests llibres en publicà 3 ó 4 de cançons. Entre les antologies sortides de la casa Waelrant i Laet, cal mencionar particularment: "Symphonie angelica" (madrigals a 4 i a 6 veus).

Aquest madrigal "Adieu mon frère" és un dels madrigals més coneguts a Catalunya.

JANNEQUIN

(Escola flamenca)

De la vida d' aquest il·lustre músic no se'n coneix absolutament res: es pot dir únicament que Jannequin o Jannequin, fou deixeble de Josquin des Prés (1450-1521) i compositor de la cort de Francesc I, rei de França. Jannequin segueix en veritable progressió les doctrines tècniques del seu mestre i de Jean Okeghem, mestre de Josquin. Es pot considerar a Clément Jannequin com el creador en el segle XVI de la cançó francesa "a cappella".

Es conserven d' ell, a Roma, unes misses manuscrites. Resten també les obres impreses *Sacrae cantiones seu mactæ 4 voc.* (1553); *Proverbes de Salomon mis en cantiques et ryme français* (1559); *Octante psaumes de David*, etc. Allí, però, on Jannequin excel·lí fou en les cançons, i especialment en les descriptives. Per aquesta raó s' ha convingut a anomenar-lo el "músic descriptiu" del segle XVI.

Heus ací les principals composicions d' aquest gènere que hom coneix: *La guerre* (la bataille de Marignan), *Le chant des oiseaux* (coneguda ací per l' *Ocellada*), *La chasse au cerv*, *La chasse au lièvre*, *La prise de Boulogne*, *Crist de Paris*, etc.; escriví, amb col·laboració de Claude le Jeune, *Le chant de l' alouette* i *Le chant du rossignol*.

Jannequin ha escrit més de 200 cançons: "Una d' elles, diu Mr. Michel Brenet, *La guerre*, obtingué un èxit europeu. És una cantada descriptiva, a quatre veus i en dues parts: l' una conté l' enunciat, les exhortacions, els preliminars; l' altra és completament omplerta per la batalla pròpiament dita: imitació (per les veus) del redoblar dels tambors (tra-ra-la-ra, fan fan), dels cops donats en la lluita (pati, patoc, von, von), de xarangues, de crits de guerra, de tot allò que pot incloure en una acció, fins a la conclusió: "Victoire, victoire au noble roy François!"

Aquí la música és com un infant: juga als soldats. Per als contemporanis de Jannequin aquesta obra fou una novetat heroica i brillantíssima. "La guerre" fou impresa per primera vegada en el recull titulat: "Cançons de Maître Clemment Jannequin", imprimées a Paris par Pierre Attaingnant en 1528".

Aquesta obra suscità un gran nombre d' imitadors.

El mateix Jannequin, explotant l' èxit insospitat de *La Guerre*, escriví després, en 1551, una obra a quatre veus: *Sur la prise et reduction de Boulogne*; en 1555 *La bataille de Metz*, i en 1559 *La bataille de Renty*.

ALGUNS DELS JUDICIS CRÍTICS APAREGUTS EN LA PREMSA

AMB MOTIU DELS CONCERTS DONATS

La impresión que produjo la nueva Agrupación Coral entre el numeroso público que acudió a escucharla, no pudo ser más favorable en todo el Programa.

Abundaron en la labor de l'A. C. los efectos de sonoridad en los momentos pianísimos, siendo la *Pavanne*, de T. A., la que más honda impresión nos produjo...

(*El Noticiero Universal*, 28 maig.)

Indudablemente la interpretación y la ejecución del programa fué esmeradísima. Por la delicadeza de expresión...

(BORRÀS DE PALAU... *El Correo Catalán*.)

...y el "Motete Jesu meine freude", de Bach, obra de extraordinarias dificultades en la que el genio se remonta a las más altas regiones.

El maestro Moles, que tiene cultura y talento, conseguirá llevar por el camino del éxito franco y legítimo a la Agrupación que ha dado generosa vida...

(*La Vanguardia*... 30 maig.)

Las voces de que consta la A. C. son escogidas y se muestra en los cantores haber preparado mucho las obras y saberse someter a una estricta disciplina. Dado lo arduo de su cometido, hay que celebrar el resultado alcanzado...

(OBERÓN... *Diario del Comercio*.)

Dedicada la II parte a la canción popular catalana, obtuvo los honores del bis "L'enyor", de Martí Llobet, y "La nina encantada", de Morera. También tuvo que repetirse la composición del Maestro Director "Mare Verge i Sant Josep", obra muy inspirada y plagada de dificultades de ejecución...

La labor del maestro y ejecutantes es digna de mención por la gran voluntad y estudios puestos en la interpretación de las obras...

(*El Diluvio*.)

El público aplaudió largamente todas las obras, pidiendo la repetición de varias de ellas. También los cantantes y su Director, Isidro Moles, fueron muy aplaudidos...

(J. PAHISSA... *Las Noticias*.)

La inteligente direcció del jove Mestre Isidre Moles es féu patent ja en la confecció del programa, variadíssim i ple de dificultats tècniques...

(MANUEL VALLDEPERES... de *La Nau*.)

En cantar les obres dels vells polifonistes els cantaires que dirigeix el Mestre Isidre Moles foren sovint aplaudides. Les veus aparegueren timbrades, ben fusionades, l'estil, a més, fou agraçosament senzill, per exemple, l'excel·lent interpretació de la bella obra de Jannequin, "Au joli jeu"...

(*Revista Musical Catalana*.)

Les veus son ben timbrades i el conjunt ben equilibrat; l'execució dels madrigals va ésser bona, fent que alguns fossin repetits...

...els aplaudiments més entusiàstics de la concurrència en aquesta segona part i de la tercera, "Alla riva del Tebro" i "Au joli jeu", que també es féu bisar.

La impressió que causà l'Agrupació Coral de Música Antiga fou excel·lent en quant a veus, conjunt, direcció i orientació...

(De l'article "Tardor i Música Antiga", de Lluís G. Serra i Atset, publicat a la *Gazeta Comarcal d'Igualada*, 20 octubre 1930.)

...Del difícilíssim "Jesus tu ma joia", de Bach, en sortiren aïrosos de debò, i en els madrigals de la tercera part triomfaren plenament.

...Mentre els oïem ens imaginàvem el titànic esforç que el mestre i els deixebles realitzen i les dificultats de tota mena que han de superar... Tot seguit es donà compte el públic que el chor del Mestre Moles mereix ésser escoltat amb el màxim respecte.

(De l'article "Després d'un concert", de Manuel Bargunyó, Director del Conservatori d'Igualada.)

Les composicions dels autors, així com les de Palestrina, Lassos, Encina, Brudieu, Jannequin... sortiren de faisó deliciosa. Sobresurt entre totes el "O vos omnes", de Morales. Fou el moment culminant del concert; fou dita amb un fervor i un encert que produïren calfred.

(De *Vida Lleidatana*, 9 novembre 1930. Signa... J. M.ª Llorens, Mestre de Capella de la Seu.)

...La última parte fué dedicada al Madrigal i a la Canción. Entre otros, fueron ejecutados "Cu, Cu", de Juan de la Encina, siglo XV, y "Au joli jeu", de Jannequin, siglo XVI.

Este último fué bisado, ante los reiterados aplausos del público, el cual despidió a los artistas con una ovación cerrada, digno premio a los momentos placenteros de puro arte con que nos obsequió la meritísima Agrupación.

(De *El País*, Lérida, 8 noviembre 1930.)

...Les noves que teníem d'aquesta Agrupació eren excel·lents. La seva actuació d'ahir depassà els càlculs que hom es feia...

Agradà extraordinàriament "La nina encantada" i sobretot "Au joli jeu", que hagué d'ésser bisada.

De "Jesus tu ma joia" direm que l'alta qualitat dels cantants superà àmpliament les enormes dificultats de la peça. Els primers fragments i els dos darrers sobretot, produïren esgarriances d'emoció.

(De *La Jornada*, Lleida, 8 novembre 1930.)

...Totes les obres que integraven el programa foren executades amb una justesa i afinació remarcables, podent constatar la seva perfecta i gosaríem

Concert Pro-Escola "RAMONA GUIX"

ORGANITZAT

per la Comissió Permanent de Dames

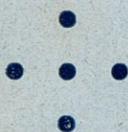
DE

l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

A CÀRREC DE

L'Agrupació Coral de Música Antiga

. . . Dia 5 de maig a les 10 de la vetlla . . .

L'Agrupació Coral

de
Música Antiga

MESTRE - DIRECTOR
—— ISIDRE MOLES ——

CONCERTS SELECTES

ORGANITZACIÓ
E. SÈCULI I BASTIDA

P R O G R A M A

I PART

El Motet

O VOS OMNES C. MORALES (1512-53)
AVE VIRGO SANCTISSIMA . GUERRERO (1527-1599)
O MAGNUM MISTERIUM . . VICTÒRIA (1540-1613)
JESÚS, TU MA JOIA (fragment). J. S. BACH (1685-1750)

- a) Andante: «Fuig, afrós fantasma»
- b) Fuga: Allegro non tanto: «Mai més veurem la terra»
- c) Andante: «Mes qui no té l'esperit»
- d) Choral: «Lluny de mi tristeses»

II PART

La Cançó Popular Catalana

LA FILLA DEL MARXANT . . JOAQUIM SALVAT
EN PERE JEPÓ MARIAN BATALLER
LA MARIAGNETA ENRIC MORERA
EN PERE GALLERÍ MARTÍ LLOBET
LA NINA ENCANTADA . . . ENRIC MORERA
MARE-VERGE I SANT JOSEP . ISIDRE MOLES

III PART

El Madrigal i la Cançó

TODOS VAN DE AMOR HERI-
DOS JACOBUS MILARTE (14...-15...)
ALLA RIVA DEL TEBRO . . PALESTRINA (1526-1594)
ADIEU MON FRÈRE WAE LRANT (1517-1595)
AU JOLI JEU }
LA GUERRE (La bataille de Ma- } JANNÉQUIN (14...-1560)
rignan) }

- a) Preparatius
- b) La batalla

NOTA: Durant l'execució de les obres les portes romandran tancades

dir impecable, magistral interpretació, les bones referències que teniem d'aquest conjunt excellent de meritosos coristes bellament conduïts per l'experta batuta del Mestre Moles, que captivaren l'auditori...

(Del *Penedès Republicà*, Vilafranca del Penedès, 1 de novembre de 1930.)

Concerts Filharmònica de Barcelona.—...hem de dir que la interpretació reeixida que els cantaires donaren a la composició de Roland de Lassus "Ce matin" i a la de Jannequin "Au joli jeu", justifica que tinguem confiança en ells i que aplaudim amb simpatia franca l'esforç que realitzen.

La Filharmònica ha procedit molt encertadament en invitar l'Agrupació Coral de Música Antiga...

B. S.... a *La Publicitat*, 25 febrer 1931.)

Filarmónica de Barcelona.—...La Agrupación Coral de Música Antiga dió una feliz interpretación de madrigales de Thoinot-Arbeau, Palestrina, Roland de Lassus, Juan Brudieu y Jannequin, que cantó con el más perfecto ajuste y en transparente definición de estilos.

El Maestro Moles y sus dirigidos alcanzaron aplausos en gran cantidad.

(De *El Diluvio*... 25 febrer 1931.)

...Nao exagero capitular de acontecimento artistico na audição de canto coral de a "Agrupación Coral de Música Antiga", pequeno grupo orfeonico—oito vozes masculinas e oito vozes femeninas—do maestro Isidro Moles entem deo no Salao Tivoli.

Quando o grupo orfeónico do Maestro Isidro Moles aparece no palco tao pequeno e tao moço, con un elegante friso de gentis senhoras—receamos que nao vencesse as dificuldades da execução Fazia—se mistre uma grande preciação tecnica, un perfecto ajuste coral e uma grande segurança de execução.

Esse recelo desapareceu logo que se fez ouvir o coro grave, solene impregnado de espiritu liturgico do *O vos omnes*, de Morales.

A resurreição dos mestres do seculo XVI foi de una admirável execução. Os trechos populares catalaos encatarem pela frescura, pela inspiração lirica e pela leveza do canto...

La Voz de Portugal, Lisboa, 28 febrer 1931:

...nove concerto que vai ser outro acontecimento artistico, outra tarde de extraordinario entusiasmo, de calorosos aplausos e completa enchente como entem por ocasião da sua estreia. Na realidade e o mais notavel agrupamento coral que nos tem visitado per la fusao extraordinaria, belo timbre e extraordinaria cultura e temperamento musical a que todos...

(*La Voz de Portugal*... 30 febrer 1931.)

...Saimos, entem, da concerto do Tivoli, com a mais agradável e duradora impressão de arte que e possível sentir-se. Una deliciosa audição orfeónica com a "Coral Catalao da Musica Antiga" foi o

motivo da nosa profunda emoção artistica, ao verificamos a perfeição e a beleza inexcitáveis do grupo coral espanhol. Vozes esplendidas, bem educadas, frescas e sadias, de bela sonoridade, espontanea e pura formando um conjunto en extremo armonioso, bem ritmado e de rigurosa afinação. A pesar de todos os componentes do grupo serem artistas nao podemos de forma alguna deixar d'admirar o louvar e soma enorme de trabalho, de esforço, de energia e inteligencia do Maestro Isidro Moles... E e tal de recolhimento o entusiasmo e a dedicação de que os coristas se acham possuidos que as suas magistrais interpretações despertam a emoção no publico, porvocado os mais calorosos e espontanos aplausos...

(H. N., *O Seculo*, fevereiro, 28 1913, Lisboa.)

...O Coral Catalao que executou um programa muito interessantemente elaborado, empresiona bem pelo equilibrio que consegue mantener em todos os trechos que canta.

...As interpretações de Coral Catalao merecen duma maneira general, que as elogiemos pela afinação, gradações e justeza com que nos foram dadas.

...Pois em todas elas maestro e cantores se mantiveram bem, merecendo sem favor os aplausos que l'hes foram dispensados.

(Palma Vargas... critic musical de *Novidades*. Lisboa, 29 de febrer de 1931.)

...Em conclusao, só pela importancia do programa—o que ele representa como grande lição de historia da musica—o grupo de Barcelona merece como acima disse os meus aplausos.

Mas a interpretação dos 16 cantores, o do seu mestre Isidro Moles, tambem os merece, e muito especialmente, por toda a execução da terceira parte, e ainda, da audição dos autores catalaes, entre os quais distingo, pela potencia criadora, Enric Morera.

(Rui Coelho... critic musical del *Diario de Noticias*. 28 fevereiro 1931.)

...Todos os numeros do programa foram dados com o sentido estético requerido sendo alguns bisados, no meia de justos aplausos.

...Apreciado grupo, tao correcto e em Bach, ou Palestrina, como nas canções catalás. Estas foram recebidas com especial carinho, sendo para destacar "En Pere Jepó" e "La Nina encantada", uma pela graciosidade do ritmo, outra pela poesia que encerra na sua melodia.

Dentre os outros números, e todos mereciam pormenorizada referencia, nao podemos deixar de citar "Adieu mon Frère", de Waelrant (Seculo XVI), que foi cantada admiravelmente num estilo bem marcado, tanto nos fortes como nos pianos ou pianissimos.

Para corresponder aos aplausos da assistencia, o Coral teve de cantar diferentes trechos extra-programa.

(A. P., de *Correio Musical*, Lisboa, 1 março 1931.)

P R E U S

Llotges de pati i amfiteatre	Pessetes 30
Sillons de pati i amfiteatre	» 6
Circulars pati.	» 5
Graderies pati	» 4
Setis numerats primer rengle	» 3'50
Setis numerats segon a cinquè rengles.	» 3
Entrada a localitats i general	» 2

Venda de localitats a les Oficines de la Protectora, carrer dels Arcs, 1, pral., fins al dia 2 de maig; després d'aquesta data, a la Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, 54; i a la guixeta del Palau de la Música Catalana, el dia del Concert

NOTES AL PROGRAMA

CRISTÒFOR MORALES

Cristòfor Morales nasqué a Sevilla el 2 de gener de 1512 i morí a Toledo (?) en 1553. Féu els seus primers estudis musicals a Sevilla i després anà a Roma, on, en 1540, obtingué el càrrec de capellà cantor de la Capella Pontifícia, conferit pel Papa Pau IV.

En 1540 publicà a París una collecció de misses, que es consideren molt superiors a totes les dels seus contemporanis. En 1545 fou nomenat canonge racioner i mestre de Capella de la Seu de Toledo. Set anys després es retirà a Marchena, lloc a on, segons diversos biògrafs, acabà els seus dies.

Fetis diu que Morales és el més distingit predecessor de Palestrina. Eslava remarca que les composicions de Morales, malgrat estar escrites vint anys abans que les de Palestrina, tenen moltes analogies, en la gravetat de l'estil i en el bon gust, que les fa sobresortir de les dels seus contemporanis, d'un manifest mal gust en matèria religiosa. Segueix dient Eslava que Morales és el millor compositor de la segona meitat del segle XVI.

La producció de Morales fou quantiosa; no obstant haver-n'hi molt escampall, encara a l'arxiu de Toledo hi ha 8 misses, 16 magnificats, 13 motets i 1 incarnatus; al monestir de l'Escorial hi ha el gran motet per al Dimecres de Cendra, i a l'Arxiu de la Capella Pontifícia és on més obres es guarden.

L'il·lustre musicògraf F. Pedrell diu en el primer volum de la "Hispaniae Schola Musica Sacra", parlant d'aquesta obra de Morales: "Cuando una nación, afirmo yo, produce una obra, y no quiero citar más que una para que mis elogios no parezcan desmedidos, como ese incomparable "motectum" *O Vos Omnes* (contenido en este volumen), composición no superada por el arte moderno, en el cual aparecen condensadas las más puras formas del arte músico-religioso: cuando el predecesor de Palestrina crea obras como esta, verdadero portento de inspiración, con el cual no tienen que ver nada el contrapunto ni la influencia neerlandesa, ha de afirmarse, plenamente convencido, que los génesis de nuestra música y el fundamento psicológico que legitima su nacionalidad, están aquí, en el elemento expresivo, nuevo para el arte, indiscutible conquista del genio español".

GUERRERO

Francesc Guerrero nasqué a Sevilla l'any 1527, morí en la mateixa ciutat l'any 1599. Fou deixeble de Cristòfor Morales, de la qual cosa ell es gloriava. Fou mestre de Capella de la Catedral de Jaén, 1548; xantre de la Catedral de Sevilla, 1550; succeí al seu mestre en el càrrec de Mestre de Capella de la Catedral de Màlaga, 1554, essent després Mestre de Capella de la Catedral de Sevilla, 1558. En 1558 féu un pelegrinatge a Jerusalem, del qual es publicà una Memòria: "El viaje de Jerusalem", que féu Francesc Guerrero, 1611.

Entre altres li foren publicats els següents llibres: A París es publicaren en 1566, els seus "Motets" (Du chemin); a Roma, les seves vuit misses, a vuit veus (1582); i a Anvers, publicat per Phalese (1563), el seu magnificat "Canticum Beatae Mariae".

De l'Antífona "Ave Virgo Sanctissima" aquesta suavisima i poètica composició, escriví el famós pintor Pacheco, en el llibre publicat per ell a Sevilla l'any 1599, "Libro de descripción de verdaderos retratos de Ilustres y Memorables varones": "Sólo el Motete "Ave Virgo Sanctissima" ha sustentado y dado reputación a infinitos músicos de España". Pedrell diu d'aquesta Antífona: "El autor aprovecha las cuatro primeras notas de la admirable melodía litúrgico-popular que llamamos Salve, para acercarse en la voz de la *salutación* a la Virgen Santísima. El encanto arrobador que produce esta salutación colocada en el punto culminante de la Antífona, expresa las nostalgias del cielo que sentiría el alma de Guerrero al componer esta obra modelo de pura fusión y de santa y simpática tristeza".

Aquest "Motet" forma part del llibre que publicà a París (1566) Nicolai du Chemin.

VICTÒRIA

Tomàs Lluís de Victòria és un dels representants més il·lustres de l'estil de Palestrina. Victòria fou un dels amics d'aquest i les seves obres a penes es diferencien d'aquest gran Mestre italià. Nasqué a Avila en 1540 i morí en 1613. Arribà jove a Roma, on prengué per Mestre els seus compatriotes Escobedo i Morales, cantors en aquells temps de la Capella Pontifícia. En 1573 entrà de Mestre de Capella del "Collegium Germanicum", i en 1575, de l'Església Saint Apollinaire, a Roma. En 1589 deixà Roma i fou nomenat a Madrid segon Mestre de Capella de la Cort, al costat de Felip Rogier. Es publicaren de les obres d'ell una infinitat de llibres, entre ells el cèlebre "Liber primus" (1576), el qual conté salms, misses, magnificat, etcètera, etc.

Una de les obres més remarcables de Victòria és el "Requiem" que escriví per a l'Emperadriu Maria; aquesta obra es pot perfectament comparar amb la que escriví Palestrina amb el mateix títol.

"La primera impressió, diu Louis Laloy, que les obres de Victòria deixen, és una impressió de força i de gravetat. Les obres d'aquest músic hispànic són semblants amb les de Palestrina, per bé que en el cas d'aquest il·lustre músic tot és dolçor i persuasió; l'espanyol, en canvi, confirma i suplica. Aquesta música, referint-se a la de Victòria, no té res de mística, perquè hom hi sent una fe profunda, un recolliment, una contrició voluntariosa. Cal sentir els seus motets per comprendre tot allò que ell posseïa de fervor, de creença y de confiança en la fe; no es troba, potser, res tan emocionant com aquelles solemnes introduccions, aquells acords sense

tercera que s'aixequen a mitja veu, com l'entrada d'un santuari...

"Sota les exquisides paraules del text hom troba la gràcia cànida de les edats de la infantesa. Victòria ha escrit una música recollida, la qual fa postrar-se, en lloc d'incitar a l'alegria i a la joia."

Victòria és a la vegada un místic i un patètic.

Tomàs Lluís de Victòria tanca, per dir-ho així, la magnífica trilogia dels autors hispànics del segle XVI, la qual és formada per Morales, l'auster; Guerrero, el dolç, i Victòria, que fou el místic més dramàtic de la Polifonia.

J. S. BACH

Nasqué a Eisenach el 21 de maig de l'any 1685, fill de Joan Ambrosi Bach, violinista, que fou el seu primer mestre, i d'Isabel Lämmerhirt.

L'any 1695 Bach, orfe de pare i mare, és recollit pel seu germà Joan Cristòfor, organista de Ohrdruf, el qual el fa ingressar en el col·legi d'aquella ciutat.

L'any 1700, el futur geni, veient que el seu germà no pot seguir mantenint-lo a causa del migrat sou que rebia de l'Església i de les necessitats de casa seva, passa a Lüneburg, on ingressà en el col·legi d'aquesta ciutat i en el cor de la catedral, on, mitjançant una petita retribució, canta de soprano fins que la seva veu li ho permet.

Finalitzats els seus estudis clàssics, entra, l'any 1703, en l'orquestra de la cort de Weimar com a violinista, prosseguint, però, els seus estudis. Pocs mesos després accepta la plaça d'organista d'Arnstadt, i després de dos anys de recolliment i d'estudis, i de recerques personals, obté un mes de vacances. Va a peu a Lübeck, d'on torna al cap de quatre mesos després d'haver sentit les cantates que allà s'executen per veus i instruments, l'audició de les quals l'impressionaren vivament. Al seu retorn, i a conseqüència de les impressions artístiques rebudes, el seu sistema d'ensenyament varia, per la qual cosa els cantaires de la capella es queixen i ocasionen àdhuc un duel a espasa, un dels protagonistes del qual és J. S. Bach.

Arran dels successos anteriors Bach deixa Arnstadt i passa a Mühlhausen, on l'any 1707 emmaridà amb la seva cosina Maria Bàrbara. Un any després del seu casament passa al servei del duc de Saxe-Weimar com a organista de capella i músic de l'orquestra de la cort, on segons les circumstàncies ocupa la plaça de clavicembalista o violinista. Fou a Weimar on J. S. Bach escriví la major part de les seves obres per a orgue, ultra les transcripcions per a aquest instrument d'obres de Benedetto Marcello, Vivaldi, etc.

L'any 1714 obté la plaça de "concertmeister" de la cort de Weimar, on sojornà fins a l'any 1717; en el qual any passà al servei del príncep Leopold d'Anhalt-Köthen, el qual es distingí pels seus dots musicals. L'any 1720 fa un viatge amb el príncep Karlsband, al retorn del qual troba la seva esposa morta. Un any després emmaridà amb Anna Magdalena Wüiken, música i filla de músics.

L'any 1723 deixà a contracor Kölden, pensant que cal que els seus fills ingressin en una universitat, i passa a Leipzig. De les angúnies morals que la plaça que ocupa li proporciona, se'n rescabala organitzant a casa seva i amb els seus fills i la seva muller una orquestra.

J. S. Bach, a Leipzig, ultra la seva plaça a la universitat, dirigeix el "Collegium Musicum", agrupació formada per estudiants. A l'estiu dona concerts al jardí públic i a l'hivern en un cafè. Per aquesta agrupació Bach compongué una infinitat de cantates.

Després de repetides invitacions procedents de Frederic el Gran, rei de Prússia, Bach, l'any 1747, visita Potsdam, on aquell rei artista volgué palesar la seva admiració pel gran músic organitzant-li un fervorós homenatge.

En els darrers anys de la seva vida Bach sofreix una malaltia als ulls, els quals són objecte de diverses intervencions quirúrgiques, no reeixides, i queda finalment orb del tot. L'any 1750 sembla que ha vençut del tot la terrible malaltia i els seus ulls tornen a la vida, fins que finalment, deu dies després, un atac de feridura estronca la vida del geni el dia 28 de juliol de l'any 1750. J. E. Bach tenia 65 anys.

Bach tingué una descendència nombrosa; en el seu primer matrimoni, set fills, i tretze en el segon, alguns dels quals foren també compositors de valua remarcable: Joan Cristià, Joan Miquel i David Bach, personatge, aquest darrer, una mica llegendari. La muller de J. S. Bach sobrevisuà deu anys el seu marit, vivint d'almoines.

JACOBUS MILARTE

(Escola flamenco-espanyola)

D'aquest autor hom no en té fins a la data actual cap notícia biogràfica concreta. Pel nom, sembla que aquest compositor no era espanyol, sinó un de tants flamencs vinguts a la Península i portats en terra espanyola per Felip el Bell a principis del segle XVI.

Aquesta bellíssima cançó forma part del "Cancionero musical de los siglos XV y XVI", col·leccionat per Juan de la Encina, segurament. La major part d'aquestes cançons pertanyen al gènere de la melodia artística acompanyada; aquestes composicions donen ajut a la tesi que fa remuntar aquest gènere a la música dels trobadors.

PALESTRINA

(Escola romana)

Giovanni Pierluigi, conegut per Palestrina, un dels més grans i més purs genis de l'art musical, nasqué l'any 1526 a Palestrina, petita població (l'antiga Praenestre) d'Itàlia. Fou mestre de capella de l'església del seu país (1551-1554); ingressà després, primer com a *magister puerorum* (mestre del cor

de nois), després com a mestre de capella, en la basílica de Sant Pere de Roma. El Papa Juli III, al qual Palestrina dedicà, en 1554, un llibre de misses a quatre veus (la primera obra que Palestrina es veié impresa), reconeixent el seu valor musical, el féu ingressar en 1555 en la Capella Sixtina, de la qual fou destituït després amb el pretext d'ésser casat.

Després d'ocupar algunes places secundàries (Sant Joan de Latran 1555-1561 i Santa Maria la Major 1561-1571) fou nomenat en 1564 compositor de la capella pontificia, el lloc musicalment més honorable al món en aquella època. En 1571 obtingué una altra vegada la plaça de mestre de capella de la basílica de Sant Pere. Morí admirat de tot el món el dia 2 de febrer de 1594.

Palestrina exercí també els càrrecs de compositor de l'Oratori de Sant Felip Neri i Director dels Concerts del príncep Buoncompagni (1581); formà part també de l'Escola de Música fundada en 1580 per G. M. Nanini.

Deixà escrites (la casa Breikopf i Hartel ha publicat les seves obres completes) 93 misses; 179 motets i un gran nombre de *Magnificats*, lamentacions, ofertoris, lletanies, himnes, salms, vespertins, madrigals...

El madrigal "Alla riva del Tebro", extret del segon llibre de Madrigals (Venècia, hereus Scott, 1586), és un dels madrigals de Palestrina més coneguts. Es popularitzà a França per mitjà de les edicions i els concerts del príncep Moskowa. El P. Martini en féu també una reimpressió.

WAE LRANT

(Escola flamenca)

El compositor i teòric belga Hubert Waelrant nasqué, sembla, a Fongorloo, en 1517, i morí a Anvers en 1595. Fou deixeble, en el temps que visqué a Venècia, de Willaert. Es traslladà després a Anvers (1547), on fundà una Escola de Música. En col·laboració amb Joan Laet fundà una casa editorial on publicà la major part de les seves obres. Aquestes es componen dels següents llibres: 9 llibres de Motets, un d'ells confiscat per la Inquisició. A més d'aquests llibres en publicà 3 ó 4 de cançons. Entre les antologies sortides de la casa Waelrant i Laet, cal mencionar particularment: "Symphonie angelica" (madrigals a 4 i a 6 veus).

Aquest madrigal "Adieu mon frère" és un dels madrigals més coneguts a Catalunya.

JANNEQUIN

(Escola flamenca)

De la vida d'aquest il·lustre músic no se'n coneix absolutament res: es pot dir únicament que Jannequin o Jannequin, fou deixeble de Josquin des Prés (1450-1521) i compositor de la cort de Francesc I, rei de França. Jannequin segueix en veritable progressió les doctrines tècniques del seu mestre i de Jean Okeghem, mestre de Josquin. Es pot considerar a Clément Jannequin com el creador en el segle XVI de la cançó francesa "a cappella".

Es conserven d'ell, a Roma, unes misses manuscrites. Resten també les obres impreses *Sacra cantiones seu mactæ 4 voc.* (1553); *Proverbes de Salomon mis en cantiques et ryme français* (1559); *Octante psaumes de David*, etc. Allí, però, on Jannequin excel·lí fou en les cançons, i especialment en les descriptives. Per aquesta raó s'ha convingut a anomenar-lo el "músic descriptiu" del segle XVI.

Heus ací les principals composicions d'aquest gènere que hom coneix: *La guerre* (la batalla de Marnan), *Le chant des oiseaux* (coneguda ací per l'Ocellada), *La chasse au cerf*, *La chasse au lièvre*, *La prise de Boulogne*, *Crist de Paris*, etc.; escriví, amb col·laboració de Claude le Jeune, *Le chant de l'alouette* i *Le chant du rossignol*.

Jannequin ha escrit més de 200 cançons: "Una d'elles, diu Mr. Michel Brenet, *La guerre*, obtingué un èxit europeu. És una cantada descriptiva, a quatre veus i en dues parts: l'una conté l'enunciat, les exhortacions, els preliminars; l'altra és completament omplerta per la batalla pròpiament dita: imitació (per les veus) del redoblar dels tambors (tra-ra-la-ra, fan fan), dels cops donats en la lluita (pati, patoc, von, von), de xarangues, de crits de guerra, de tot allò que pot incloure en una acció, fins a la conclusió: "Victoire, victoire au noble roy François!"

Aquí la música és com un infant: juga als sol-dats. Per als contemporanis de Jannequin aquesta obra fou una novetat heroica i brillantíssima. "La guerre" fou impresa per primera vegada en el recull titulat: "Cansons de Maître Clemment Jannequin", imprimées a Paris par Pierre Attaignant en 1528".

Aquesta obra suscità un gran nombre d'imitadors.

El mateix Jannequin, explotant l'èxit insospitat de *La Guerre*, escriví després, en 1551, una obra a quatre veus: *Sur la prise et reduction de Boulogne*; en 1555 *La bataille de Metz*, i en 1559 *La bataille de Renty*.

ALGUNS DELS JUDICIS CRÍTICS APAREGUTS EN LA PREMSA

AMB MOTIU DELS CONCERTS DONATS

La impresión que produjo la nueva Agrupación Coral entre el numeroso público que acudió a escucharla, no pudo ser más favorable en todo el Programa.

Abundaron en la labor de l'A. C. los efectos de sonoridad en los momentos pianísimos, siendo la *Pavanne*, de T. A., la que más honda impresión nos produjo...

(*El Noticiero Universal*, 28 maig.)

Indudablemente la interpretación y la ejecución del programa fué esmeradísima. Por la delicadeza de expresión...

(BORRÀS DE PALAU... *El Correo Catalán*.)

...y el "Motete Jesu meine freude", de Bach, obra de extraordinarias dificultades en la que el genio se remonta a las más altas regiones.

El maestro Moles, que tiene cultura y talento, conseguirá llevar por el camino del éxito franco y legítimo a la Agrupación que ha dado generosa vida...

(*La Vanguardia*... 30 maig.)

Las voces de que consta la A. C. son escogidas y se muestra en los cantores haber preparado mucho las obras y saberse someter a una estricta disciplina. Dado lo arduo de su cometido, hay que celebrar el resultado alcanzado...

(OBERÓN... *Diario del Comercio*.)

Dedicada la II parte a la canción popular catalana, obtuvo los honores del bis "L'enyor", de Martí Llobet, y "La nina encantada", de Morera. También tuvo que repetirse la composición del Maestro Director "Mare Verge i Sant Josep", obra muy inspirada y plagada de dificultades de ejecución...

La labor del maestro y ejecutantes es digna de mención por la gran voluntad y estudios puestos en la interpretación de las obras...

(*El Diluvio*.)

El público aplaudió largamente todas las obras, pidiendo la repetición de varias de ellas. También los cantantes y su Director, Isidro Moles, fueron muy aplaudidos...

(J. PAHISSA... *Las Noticias*.)

La inteligente direcció del jove Mestre Isidre Moles es féu patent ja en la confecció del programa, variadíssim i ple de dificultats tècniques...

(MANUEL VALLDEPERES... de *La Nau*.)

En cantar les obres dels vells polifonistes els cantaires que dirigeix el Mestre Isidre Moles foren sovint aplaudides. Les veus aparegueren timbrades, ben fusionades, l'estil, a més, fou agradosament senzill, per exemple, l'excel·lent interpretació de la bella obra de Jannequin, "Au joli jeu"...

(*Revista Musical Catalana*.)

Les veus son ben timbrades i el conjunt ben equilibrat; l'execució dels madrigals va ésser bona, fent que alguns fossin repetits...

...els aplaudiments més entusiàstics de la concurrència en aquesta segona part i de la tercera, "Alla riva del Tebro" i "Au joli jeu", que també es féu bisar.

La impressió que causà l'Agrupació Coral de Música Antiga fou excel·lent en quant a veus, conjunt, direcció i orientació...

(De l'article "Tardor i Música Antiga", de Lluís G. Serra i Atset, publicat a la *Gazeta Comarcal d'Igualada*, 20 octubre 1930.)

...Del difícilíssim "Jesus tu ma joia", de Bach, en sortiren airoso de debò, i en els madrigals de la tercera part triomfaren plenament.

...Mentre els oïem ens imaginàvem el titànic esforç que el mestre i els deixebles realitzen i les dificultats de tota mena que han de superar... Tot seguit es donà compte el públic que el chor del Mestre Moles mereix ésser escoltat amb el màxim respecte.

(De l'article "Després d'un concert", de Manuel Bargunyó, Director del Conservatori d'Igualada.)

Les composicions dels autors, així com les de Palestrina, Lassos, Encina, Brudieu, Jannequin... sortiren de faísó deliciosa. Sobresurt entre totes el "O vos omnes", de Morales. Fou el moment culminant del concert; fou dita amb un fervor i un encert que produïren calfred.

(De *Vida Lleidatana*, 9 novembre 1930. Signa... J. M.ª Llorens, Mestre de Capella de la Seu.)

...La última parte fué dedicada al Madrigal i a la Canción. Entre otros, fueron ejecutados "Cu, Cu", de Juan de la Encina, siglo XV, y "Au joli jeu", de Jannequin, siglo XVI.

Este último fué bisado, ante los reiterados aplausos del público, el cual despidió a los artistas con una ovación cerrada, digno premio a los momentos placenteros de puro arte con que nos obsequió la meritísima Agrupación.

(De *El País*, Llérida, 8 noviembre 1930.)

...Les noves que teníem d'aquesta Agrupació eren excel·lents. La seva actuació d'ahir depassà els càlculs que hom es feia...

Agradà extraordinàriament "La nina encantada" i sobretot "Au joli jeu", que hagué d'ésser bisada.

De "Jesús tu ma joia" direm que l'alta qualitat dels cantants superà àmpliament les enormes dificultats de la peça. Els primers fragments i els dos darrers sobretot, produïren esgarriances d'emoció.

(De *La Jornada*, Lleida, 8 novembre 1930.)

...Totes les obres que integraven el programa foren executades amb una justesa i afinació remarcables, podent constatar la seva perfecta i gosariem